

DEVRİMCİ İŞÇİ

SAYI: 25

07.09.1985

1.- DM

**SÖZ HALKA
YETKİ HALKA
KARAR HALKA
İKTİDAR HALKA**

Aziz Nesin ve Erbil Tuşalp'ın
yayın yasağı konulan savunmaları Sayfa 2

12 Eylül ve Bugün Sayfa 4-5

Bir Cunta Hakimî'nin Fatsa
Davası'ndaki itirafı Sayfa 6

Bir ölümün düşündürdükleri ve
Fatsa Gerçeği Sayfa 7

Devrimci İşçi'nin kimliği ve
perspektifleri üzerine Sayfa 8, 9, 10, 11

TERZİ FİKRİ VE ÖLÜMÜNDEN SONRA YURTDIŞINDA YÜRÜTÜLEN PROTESTO FAALİYETLİLİKLERİ VE ÇIKARACAĞIMIZ DERSLER

12 Temmuz 1980'den ölümü olan 4 Mayıs 1985 tarihine kadar tutuklu bulunan ve idam talebiyle yargılanan Fikri Sönmez'in ölümünden sonra Devrimci İşçi örgütüllüğü olarak elimizde tüm güç ve olanakları zorlayarak etkin bir faaliyetlilik çabasına girdik. Olayla ilgili edinmiş bilgilerden sonra yapılabilecek işler hakkında öneri ve düşüncelerimizi arkadaşlara ilettilik. Daha sonra Fikri Sönmez'in öldürülmesinin protesto ve öldürme olayının açığa çıkartılması ve cezaevlerindeki koşulların ve Genel Af'ın tekrar gündeme getirilmesini içeren ve amaçlayan değişik çalışmalar yürüttük.

Bu anlamda Almanca ve Türkçe çıkartmış bildiri, afiş ve başyurullabilecek her yere başvurarak, telgraf, telefon ve basın açıklamalarıyla kamuoyunu duyarlı hale getirmeye çalıştık. Hazırladığımız bilgilendirme dosyasını ilişkiye olduğumuz tüm kişi ve kuruluşlara gönderdik. Açığımız imza kampanyası papazlardan, Yeşillere kadar değişik kesim ve çevrelere destek gördü. Fikri Sönmez'in öldürülmesi ile ilgili Avrupa'nın çeşitli yörelerinde yürütülen çalışmalardan elimize ulaşabilen şunlardır:

a-) Hamburg'da olayın duyulmasının ardından çeşitli Türkiyeli ve Alman örgütleriyle (Çağrı yapan 9 örgüt, destekleyen 3 örgüt) yapılan toplantıların sonucunda ortak yürüyüş kararı alındı. 17. 05. 85 Cuma günü 500 civarında kitlenin katılımıyla yürüyüş yapıldı. Yürüyüş

boyunca Terzi Fikri'nin fizik yapısını yok etmeye O'nun düşüncesinin yok edilemeyeceği, Terzi Fikri düşüncesinin ve Fatsa'nın yaşayacağı ve yaşatılacağı 10 binlerce devrimcinin cezaevlerinde cunta güçlerinin işkence ve baskı uygulamalarına maruz kaldığı, en temel demokratik hak ve özgürlüklerin rafa kaldırıldığı bir ülkede elbette "demokrasiye geçiş" demokrasi türünden tutuklar için boş ve kof demagogiler olduğu yürüyüş boyunca Almanca ve Türkçe olarak yürüyüş arabasından anons edildi.

Ayrıca bu eylemin olumlu diğer bir yanısı, yürüyüşün çok kısa bir sürede bir çok örgütün katılımıyla gerçekleştiğidir. Devrimci Demokrat örgütlerin böyle somut gelişmeler karşısında örgütsel çıkarlarını ön plana çıkartmaması sevindirici idi.

b-) Ruhr Bölgesi'nin Essen şehrinde konsolosluk önünde 100 kadar Devrimci İşçi taraftarının katıldığı protesto eylemi yapıldı.

c-) Belçika'da Devrimci İşçi'den arkadaşların ilişkisiyle oluşturulan 3 kişilik heyet Fatsa'ya giderek Fikri Sönmez'in mezana çıkerek bıraktı. Heyet dönüş sırasında Fikri Sönmez'in evine uğrayarak baş sağlığı dilemek istedi, fakat şehir merkezinde Cunta kuvvetleri tarafından yakalanarak bir gün göz altında tutuldu, daha sonra zorla o bölgeden uzaklaştırıldılar. Senti-

klardan oluşan bu heyet dönüşünde, basına yaptıkları açıklamada durumu protesto ederek Türkiye'de demokrasiye dönülmediğini, demokrasi nutuklarının içi boş aldatmacalar olduğunu başlarına gelen somut olayla bağını kurarak zenginleştirdiler.

d-) Almanya'nın Braunschweig, Vupertal, Aschaffenburg, Holanda'nın ise Arnhem kentinde yapılan Fatsa ile dayanışma gecelerinde, Fikri Sönmez'in öldürülmesi olayının faşist cunta güçleri tarafından düzenlenen planlı bir saldırı olduğu, bu saldırının genelinde tüm cezaevlerinde devrimci, demokrat güçlere yapılan bir saldırı niteliğinde olduğu vurgulanarak faşist cunta ve onun yaptıkları bir kez daha lanetlendi.

Ayrıca Bremen, Stuttgart, Bremerhaven, Hannover, Duisburg ve Fransa'nın çeşitli şehirlerinde Devrimci İşçi taraftarı arkadaşlar dağıttıkları bildiri açılan şantılar ve imza kampanyalarıyla durumu protesto eden çalışmalar içinde bulundular.

Şüphesiz ki, yukarıda yapılan işler Fikri Sönmez için yeterli değildi ve olamazdı. İçinde bulunduğumuz durumda bu izah edilemez, edilememelidir. Son derece haklı ve meşru bir olayı duyurmada yetersiz kaldık. Bu affedilebilecek bir hata değildir. Bu konuda başımız önmüde koyup ciddi bir şekilde düşünmekte fayda vardır.

MAMAK'TA BASKILAR YOĞUNLAŞTI

Ankara Mamak cezaevinde baskıların tekrar yoğunlaştığı bildiriliyor. Alınan bilgilere göre Mamak cezaevi idaresi devrimci tutuklulara itirafa zorlamak için belli bir süredir uyguladığı baskıları yoğunlaştırdı. Devrimci tutukluların kendi davaları ve arkadaşları aleyhine itirafa bulunmaları, ideolojilerini ve görüşlerini terk etmeleri için cezaevi idaresi her yöntemi deniyor. Tutuklular tekrar emniyete, işkenceye götürülme isteniyor. Mahkemeye gidış-gö-

liš sırasında, yemek dağıtım sırasında sayımlarda tutuklulara sebepsiz yere saldırılıyor. Koğuş ve hücrelerde ise her zamankinden daha yoğun bir baskı ortamı oluşturuluyor. Subay ve askerlerin hakaretten ve coplama ya kadar her yöntemi denedikleri bildiriliyor. Baskıların artmasının diğer bir nedeni de sıkıyönetimin kalktığı Ankara'da tutuklulara her şeyin eskisi gibi devam edeceğini hatırlatmak ve gözdağı vermek olduğu bildiriliyor.

BİR ANANIN OĞLUNA MEKTUBU

Canım oğlum

sımsıcak bir yaralı ana kalbinden, yürekten selam. Nasılsınız der gözlerimden derin bir hasretle öperim. Sen de bizleri sorarsan, inan oğlum 22 Mayıs'tan beri ne yerdeyim, ne de gökte, Ankara-Bursa-Izmir arası koşuşturuyorum. Nedenini sorarsan

22 Mayıs'tan beri işkence yerde ve her tarafı kapalı hücrede hiç havalandırmaya dahi çıkarılmıyor. Girişler ise 3 yıldır yasak. İşte onun için Ankara'ya gittim. Meczile çıktım ve "oğlumun havasız yerde diri diri boğuyorlar, hani Türkiye'de işkence yok diyorsunuz. Evet işkence yok, kapalı hücrelerde havasızlıkta kıvrana kıvrana öldürüyorlar" diye haykırdım. "Oğlum çok hasta 14 gün mide kanaması geçirdi. Hastanede dahi onu bana göstermediler", dedim ve ağladım. "Bir çok mektubunu götürmüştüm onları verdim. Milletvekili okudular, şöyle yazmıştı "im, "anam bugün ayağa kalkabildim, can anam, bugün üç adım atabildim. Anacağım bugün 10 dakika 2 metrelik hücrede yürüyebildim, kaldığım hücrem iki boyu 1,5 metre, eni tuvaletin, banyo ve de yatacak yerim tabii bir de volta atmalıyım, işte bu daracık yerde, üzülme anam, benim içimde min meşalesi yanıyor. Onun için burası zindan değil saray geliyor." İşte oğlum bu mektupları, bu gibi yazıları okudular ve bana sen git anam bile uğraşmaz dediler. Hani hala hücrede yalnız, onu açık hücreye geçirmişler. İşte yaptıkları bu kadar. O dalyan gibi im 80 kilodan 60 kiloya düştü. in durumu ona nazaran çok çok iyi size in resimini yolluyorum. in yok, onlara yasak eğer ilerde çekilirse onu da yollarım. Oğlum sizleri üzdüm kusura bakmayın içimi dökecek kimsem yok.

Canım oğlum,

(....) oğlum sizler de bizleri sorarsanız inanın ne türlü acı işkence derzenize bizde hepsi mevcuttur. amcan da öldü. Oğlanın ölümü onu da yaşatmadı. İki oğlan da ömür boyu aldılar, yatıyorlar. Bir de, biri de da da durumu iyi değil 35 gündür yine muşadiyeye kapatıldı, çok işkence etmişler, yeni yeni yürüyebiliyormuş, bize gösteriyorlar o dalyan boylu im 80 kilodan 60 kiloya düşmüş. İnan oğlum ölümümün sağlamıyım, yaşıyor muyum bilmem o tombul i bir görseniz tanmazsınız. Öyle bitkin öyle zavıf ki bilmem ne yapayım. Acılar bir yandan, sizler de ve başkaları da sağ olun, eşin, dostun yardım ile geçiniyor. Ben çok çok tüm bir yerde çalışmıyorum. da bu sene liseyi bitirdi, ama hani iş, işe terpilleri giyiyor, anlayacakın, burada hayat kalmadı. in durumu e nazaran iyi, ikisini de 2,5 senedir göstermiyorlar. Cezaevinin verdiği elbiseleri giymiyorlar, tüm tanıdığın arkadaşların aynı durumda görüşleri yavaş.

Bayram'da le görüştük, seni söyledim, çok sevindi. e anasının ellerinden sizin de gözlerinizden öpüyor. i göstermiyorlar ki, selamnızı söylüyorsunuz. Ne ise oğlum çok çok sağolun, sizleri soramadım, benim derdimden, sizler nasılsınız, ne aledesiniz, demek yu gördüm. Sağlığı iyi mi? Mektup yolladım ama hala cevap alamadım. İşte böyle oğlum, geldik mektubun sonuna. Orada olan herkese selam,

Sizleri çok seven ana

AZİZ NESİN VE ERBİL, TUŞALP'İN YAYIN YASAĞI KONULAN BİR KAÇ BÖLÜMÜNÜ AÇIKLIYORUZ

Aziz Nesin:

(...)
YÖK üniversitesinin fahri hukuk profesörü olan Devlet Başkanı, mahkeme kararına gerek görmeden bir çok Türk aydınını vatan hainliğiyle suçlayarak mahkum etmişti. Vatan hainlikleri TRT'den Türk ve Dünya kamuoyuna ilan edilmiş olan bu insanları 2969 sayılı yasayı bozmaktan mahkum etmek hem olanaksızdır hem de dilekçenin içeriğini tartışılması gerektiğinden, yöneltilen suç değiştirilerek dilekçemiz bildiriye çevrilmek istenmiştir.

(...)
Demokrasilerde Cumhurbaşkanlığı'na sorum düşmemesinin nedeni, yetkilerinin kendilerinden alınıp parlamentoya ve hükümetlere verilmiş olmasındandır. Oysa 1982 Anayasası'na göre bizde Devlet Başkanı geniş yetkilerle donanmış olduğundan, sorunları da o oranda artmış olmalıdır.

Kısacası, beni Türk Ulusu'nun tanıklığı önünde vatan haini ilan ederek aşağılayan Devlet Başkanı Kenan Evren'i mahkemeye vereceğimi burada bildiriyorum. Borçlar Kanununun 41 ve 49. maddeleri ile Medeni Kanununun 24. maddesine göre manevi tazminat davası açacağım. Dokunulmazlığı yüzünden şimdiden ceza davası açamıyorsam da, dokunulmazlığı kalkınca T.C.K'nın 480-482. maddelerine göre ceza davası açacağım. Devlet Başkanı Evren'in dokunulmazlığının düşmesine dek yaşamım el vermezse, onu en yüce ve en yansız adalet yeri olan zamanın, yani tarihin yargılamasına bırakıyorum.

(...)
Bu dilekçeyi imzalayanlar, Devlet Başkanı'na göre "kendilerini aydın zanneden başı kişiler"dir. Aydın olanlar, aydınım diye ortaya çıkmamalıdır.

(...)

Bizler bu dilekçeyi yazar ve imzalarken bunun karşılığında aydın olduğumuz için bir nimet beklemiyorduk ve aydın olmanın ayrıcalıklarından yararlanmaya kalkmış değildik. Emekli olduktan sonra holdinglerin Yönetim Kurul'larında ve büyük sermayeli ticaret kuruluşlarında, ye bankalarda vb. büyük sermaye gruplarında ve özel girişim kuruluşlarında ve dış alım şirketlerinde, yüksek çıkarlar karşılığında hiç anlamadıkları işlerde ve hiç çalışmadan görev alan ve aç gözleri hiç doymayan yaşlı kişilerin aydın olduklarını söylemelerinden utanmaları nasıl gerekirse, bu dilekçeyi yazıp, imzalamak karşılığında bugünkü yönetimin yanlış tutumunu bildiğimizden, nimet değil külfet, ödül değil ceza bekleyen bizler de kendimizi aydın saymaktan onur duymaktayız.

Devlet Başkanı'nın kimi konularda sorumlunun bulunmaması; sorumsuz olduğu anlamına gelmez.

Ne yapılması gerektiğini hukukçulara sorup araştırdığım zaman çok şaşılabilir bir durum ortaya çıktı. Hiç kimse ne yapılması gerektiğini açıklıkla bilmiyordu. Hepimiz Devlet Başkanı'nın sorumlu tutulamayacağı sanyorduk. Çünkü, Cumhuriyet tarihimizin 7 Devlet Başkanı'ndan hiç biri, kamu önünde yurtttaşlarını böylesine aşağılamamıştır, yani olayın bir başka örneği yoktur.

(...)
Devlet Başkanı "son padişah Vahdettin aydındır. Ama memleketi teslim etti. Ne yapayım diye aydını!" diyerek, anayasal hakkımızı kullanarak dilekçe verdiğimiz için, vatan hainliğiyle suçladığı bizleri Vahdettin'e benzetiyor. Vatan hain-

liği zamana ve kişilerin değerlendirmelerine göre değişen görece bir kavramdır. Padişah Abdülhamit, Mithat Paşa'yı vatan haini ilan ederek mahkum ettirmişti. Aradan bunca zaman geçtikten sonra, bugün düşünelim, vatan haini olan hangisidir? Abdülhamit mi, Mithat Paşa mı? Bir arkadaşımızın dediği gibi, Vahdettin'in aydın olup olmadığı tartışılabilir, ama devlet başkanı olduğu kesindir, tartışılmaz.

Erbil Tuşalp:

(...)
Dilekçenin hazırlanmasına hangi amaçla katıldım? Dilekçeyi niçin imzaladım? Ve imzalanması için niçin çaba harcadım?

Çünkü Türkiye henüz atlatamadığı en ağır bunalımlarından birini yaşıyordu.

12 Eylül'e dek Türkiye dünyadaki 156 devlet arasında demokrasi ile yönetilen 29 devletten biriydi.

Türk Demokrasisi, ülkenin özköşullarına göre geliyor ve zenginleşiyordu.

13 Eylül'de ise Türkiye dünyada askeri idare ile yönetilen 40 devletten biri oldu. Bunalımın kaynağının burada aranması gerektiğine inanıyorum.

(...)
Anarşi ve terör ile mücadeledeki başarımın en gerçekçi ölçütünün 1 Mayıs 1977 olayları olduğuna inanıyorum.

34 kişinin ölümü 126 kişinin yaralanması ile sonuçlanan 1 Mayıs kutlamalarını organize edenler yargılanırken, bu olayın gerçek sorumlularının sekiz yıldır bulunamayışı Türkiye'de terör olaylarının nedenlerini araştıranların gözünde bulunması gereken bir unsur değil midir?

ALİ ASKER'İN YENİ BANDI ÇIKTI

Fiyatı: 10.- DM

Ödemeli gönderilir

SÜRGÜN

Ali Asker 1

A - Sürgün Oğlum Oğlum'un yazdığı ve seslendirdiği Çığır
B - Bırzoz Gelmiş ve Mithat Paşa'nın Şeyh Saçlısında e Hicretten
Demirle Fık Arasında

İsteme Adresi:
A. Can
Hafen Str. 26
2850 Bremerhaven

Ödemeler için hesap numarası:
A. Can
Stadtparkasse Bremerhaven
Konto Nr.: 209 20 77
BLZ.: 292 500 00

DEVRİMCİ İŞÇİ YAYIN HAYATINA TEKRAR BAŞLAR

Bilindiği gibi Devrimci İşçi Dergisi, Haziran 1984'den bu yana düzenli olarak yayınlanmamaktadır. 84 yılının son günlerinde ve Nisan 85'de yayınlanan Özel sayıların dışında Devrimci İşçi'nin merkezi bir yayın faaliyeti olmamıştır. Bir yıl aşkın bir zamandır sürüp gelen bu durumun kuşkusuz çeşitli nedenleri vardır. Bunların arasında teknik, mali ve örgütsel sorunların yanı sıra ideolojik-siyasal sorunlar da vardır. Ama açıklıkla belirtmek gerekirse, düzenli bir yayın çizgisinin sürdürülemediğinin esas nedeni ideolojik-siyasal düzeylerde ortaya çıkan sorunlardır. Hem Türkiye, hem de diğer dillerden dergi, broşür gibi çeşitli konulara ilişkin yayınların çıkarılmamasının önemli nedenlerinden birisi, kuşkusuz Devrimci İşçi'nin içine sürüklenmiş bulunduğu kaos ortamıdır. Ideolojik-teorik siyasi, pratik, örgütsel vb. düzeylerde yaşanan bu kaos ortamının varlığı nedenleridir ki, sadece yayın planında değil, diğer birçok alanda da bir faaliyet-sizlik, bir durgunluk gözlenmektedir. (Bu durum yer yer hala devam etmektedir.)

Bu kaos ortamının aşılabilmesi doğrultusunda sürdürülen çabalar bütün alanlarda tam bir sonuç vermemiş de, Devrimci İşçi'nin ideolojik-siyasal çizgisinin ve kimliğinin genel hatlarıyla ne olduğu, ne olması gerektiği ve bunun yanı sıra Devrimci İşçi'nin örgütsel varlığını koruması, faaliyetlerine devam etmesi konularında belli bir açıklık ve netlik sağlanmış bulunmaktadır.

Bu şekilde gelişen süreç, Devrimci İşçi kitlesinin çoğunluğunun ve geniş bir kesiminin ortak düşüncesinin, ortak tutumunun ve ortak iradesinin damgasını taşımıştır. Bu süreçte karşılaşılan bir çok sorunun çözümünde; tabanın iradesini yansıtan bir yönetimin oluşumundan çeşitli faaliyetlerin düzenlenmesine kadar bir çok konuda, demokratik bir işleyiş hakim kılınmaya çalışılmıştır.

Devrimci İşçi Dergisi'nin yeniden ve düzenli bir şekilde yayınlanması konusu da böyle bir sürecin ve işleyişin ürünüdür. Yayın faaliyetlerine Devrimci İşçi çizgisini ve anlayışını doğrultusunda devam edilmesi, Devrimci İşçi kitlesinin çoğunluğunun ve bu çoğunluğun iradesine göre oluşan yönetim mekanizmalarının ortak tutumunun ve iradesinin bir ürünü olmuştur.

Öte yandan, Devrimci İşçi'nin faaliyetlerini kendi çizgisini doğrultusunda devam ettirmesi örgütsel varlığının, ilişkilerinin, yarattığı kurumların ve değerlerin korunması ve bunların geliştirilmesi de, yine bu ortak tutumun ve iradesinin bir ürünü olmuştur.

Kaos ortamının aşılmasına katkısı olan örgütlü çabaların bu şekilde

bazı olumlu gelişmeler yaratmış olmasına rağmen, bizler bilincindeyiz ki, Devrimci İşçi Hareketi bugünkü durumuyla olması gereken ve istenen bir konumda değildir. Tüm yurtdışının taşıdığı toplumsal, siyasal vd. potansiyellerle bizim konumumuz arasında; (bu potansiyellere seslenme düzeyimiz, bu potansiyellerle ilişkimiz açısından ve bu potansiyellerin bilinçli bir eylemliliğe dönüştürülebilmesi yönünden) dikkate alınması gereken bir kopukluk, giderilmesi gereken bir uzaklık vardır. Bu açık ve gözle görülür bir gerçektir. Kopukluğu gidermek, bu potansiyellerle Devrimci İşçi arasındaki mesafeyi daraltmak, Türk ve Kürt işçileriyle, gençlerimizle, diğer kesimlerle anlamlı bir ilişkiyi ve kaynaşmayı başarmakla, bunların talepleri doğrultusunda toplumsal, kültürel, siyasal eylemlilik platformlarının ve süreçlerinin bilinçli bir şekilde yaşanmasına katılıp böyle süreçleri bizzat örgütlemekle mümkün olacaktır.

Bunun bir diğer adı, Devrimci İşçi'nin kendi kimliğinin ve değerlerinin üzerinde yükselerek yurtdışı zemininde örgütlenmesini geliştirmesi, faaliyetlerini yoğunlaştırması ve siyasal-toplumsal bir varlık olabilmesidir.

Birinci sorun ve konu hakkında dergimizin bu sayısında çeşitli değerlendirmeler bulunmaktadır. Bu görev yerine getirilmesi ile ilgili konular ve sorunları içeren, tartışan çeşitli değerlendirmeler, derginin bundan sonraki sayılarında tekrar ele alınacağı için, burada derginin kapsamı, içeriği vd. yönleri ile ilgili bazı belirlemeler yapmaya, bazı önermelerde bulunmaya çalışacağız. Devrimci İşçi nasıl bir yayın olmalıdır?

Bu soruya verilecek ilk cevabı, Devrimci İşçi örgütülüğünün ve taraftarlarının siyasal-toplumsal faaliyetlerinin bir yansıması olan, bu faaliyetlerin önünü açan, bu tür faaliyetliklerin perspektiflerini ve haberlerini içeren, Devrimci İşçi kitlesinin giderek daha canlı ve daha katılımcı bir faaliyetlik düzeyine yükselmesine yardımcı olan bir yayın olmalıdır, şeklinde özetleyebiliriz.

Bunları biraz daha açacak olur-
sak:

1-) Devrimci İşçi Dergisi, ulaşabildiği bütün kesimlerin Devrimci Dünya Görüşü'nün ışığında bilinçlendirilip eğitilebilmesine, bu kesimlerin Türkiye'de ve dünyada olup bitenleri kavramasına katkıda bu-

bunların yurtdışı şartlarında yaşatılmasının ve yeniden üretilmesinin yolları ve biçimleri üzerinde durulacaktır. Derginin kültür bölümünde kültürel ağırlıklı haberler, yorumların yanı sıra, okuyucularımızın şiir, öykü, resim, karikatür gibi ürünleri de yer alacaktır.

Öte yandan Devrimci İşçi de, gençlerin, işçilerin, kadınların, ilticacıların kendi sorunlarını tartıştıkları bölümler olacaktır. Buna ek olarak, Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki gelişmelerle ilgili yorum ve değerlendirmeler, ağırlıkla ülkelerdeki Devrimci İşçi örgütülüğünün inisiyatifinde yayınlanacaktır. Yani, Devrimci İşçi'de, her ülkede bulunan Devrimci İşçi örgütülüğünün kendisi tarafından kaleme alınmış yazı ve yorumlar olacaktır. Böylece derginin, Avrupa'daki örgütülüğün ortak bir faaliyeti olması yönünde çalışılacaktır.

2-) Devrimci İşçi de, Türkiye'deki gelişmeleri ele alan haber, inceleme, araştırma ve yorumların yer alması gerektiği açıktır. Halklarımızın yaşam kavgasının, taleplerinin ve özlendilerinin kamuoyuna duyurulmasının engellendiği bugünkü şartlarda, Devrimci İşçi'nin bu kapsamdaki gelişmeleri okuyucularına duyurması zorunlu bir görevdir. Bu amaçla dergimizde, cezaevlerindeki, mahkemelerdeki, okullardaki, fabrikalardaki, devlet dairelerindeki, kırsal kesimdeki olup bitenleri anlatan mektupların, yazıların, haberlerin yer alması sağlanacaktır.

3-) Bugün hem ülkemiz solu içinde, hem de uluslararası Sosyalist Hareket saflarında varolan farklılaşmalar ve tartışmalar yoğun bir şekilde sürmektedir. Uluslararası Sol Hareket içerisinde ülkemizde de yansyan ciddi bir ideolojik mücadele yaşanmaktadır. Bu mücadeleyi çeşitli nedenlerle çok az bir kesimin izleyebildiği ise bir başka gerçektir. Bu tartışmaların geniş bir kesime duyurulabilmesi amacıyla, Devrimci İşçi'de, hem dünyada hem de Türkiye'de Sol'un gerçekleştirebilmesi büyük ölçüde okuyucularının ve en başta Devrimci İşçi taraftarlarının yayın faaliyetine katılmaları ve faaliyetleri denetlemeleri ile başarılabilecektir. Bu bakımdan tüm Devrimci İşçi taraftarlarına görev ve sorumluluklar düşmektedir.

Gerçekten de bu kapsamdaki bir Dergi'nin yayınlanabilmesi ve buna bağlı olarak Devrimci İşçi Hareketi'nin yurtdışındaki gelişmelere doğru bir şekilde müdahale edebilmesi tamamen Devrimci İşçi örgütülüğünün bilinçli ve kararlı tutumuna bağlıdır. Bu görevlerin yerine getirilmesi için gerekli potansiyel Devrimci İşçi'de vardır.

Yeterki bizler bunları yapmanın doğruluğuna ve gerekliliğine inanalım!...
Yeterki bizler doğru bulduğumuz ve inandığımız şeyleri hayata geçirme konusunda kararlı davranalım!...
Ve yine yeterki bizler, sorunlarımızı çözmek, görevlerimiz yerine getirmek için kolektiflik ve gönüllük temelinde bir örgütlü yaşam ve mücadele zemini yaratalım!...

TÜM OKUYUCULARIMIZA

Dergimizin belli bir süredir düzenli yayınlanamaması olması, adres ve yer değişiklikleri gibi nedenlerle dergimizin bu ve bundan sonraki sayılarında dağıtım ve ödeme aksaklıklarının çıkabileceğini tahmin etmekteyiz. Buna benzer sorunların yayın faaliyetini aksatması ve derginin zamanında herkese ulaşabilmesi için tüm okuyucularımızın adreslerini, istedikleri dergi miktarını tekrar Devrimci İşçi'ye bildirmeleri gerekmektedir. Ayrıca, bu sayının parasını hemen Devrimci İşçi'ye gönderilmesi ve dergimizin sürekli yayınlanabilmesine katkıda ve mali destekte bulunmak isteyenlerin Devrimci İşçi ile ilişkiye geçmeleri yararlı olacaktır. Derginin dağıtım ve ödemelerin zamanında yapılması için her okuyucunun kendisini görevli ve sorumlu sayacağı inancındayız.

Öte yandan dergi ile ilgili eleştiriler ve önerileri olan okuyucu ve arkadaşlarımızın bu eleştirileri Devrimci İşçi'ye iletmemelerini bekliyoruz.

Haberleşme adresi:

Kulturzentrum
Karolinen Str. 1 - A
2000 Hamburg 6

Özetle belirtmek gerekirse:

Devrimci İşçi açısından bugün gelen noktada atılması gereken iki önemli adım vardır: Birisi, yukarıda belirttiğimiz şekilde yurtdışı koşullarına uygun bir siyasal-toplumsal varlık olmak yönünde ciddi ve kalıcı çalışmaların tekrar yoğunlaştırılması, kendi ilişkilerini bu görevin yerine getirilmesine uygun düşecek şekilde yeniden düzenleyip-örgütlemektir. İkincisi ise, Devrimci İşçi Dergisi'ni yukarıdaki görev ve ihtiyaca hizmet edecek şekilde düzenli olarak yayınlamak ve yayınları en geniş kesimlere ulaştırmaktır.

lunmalı, yardımcı olmalıdır. Dergi'de, yaşadığımız ülkelerdeki gelişmeleri, bu gelişmelerin Türkiye'deki üzerindeki etkilerini, yansımalarını ve bu etkilere karşı sürdürülen mücadeleleri konu alan haberler, değerlendirmeler, yorumlar yer almalıdır. Bu bağlamda yurtdışındaki siyasal ve toplumsal gelişmelerin yanı sıra, çeşitli ülkelere dağılmış bulunan Türkiye'deki toplumsal, kültürel, ekonomik sorunlarına ışık tutan araştırmalar, incelemeler ve yazılar dergimizde sürekli yer alacaktır. Her sayıda Türk ve Kürt halklarının kültürel zenginlikleri ele alınacak,

4-) Yurtdışındaki sol gruplar arasındaki ve bu grupların kendi içindeki ideolojik-teorik, siyasal sorunlar ve tartışmalar bugün ne yazık ki dar örgütsel kalıpları içine sıkış-

12 EYLÜL VE BUGÜN

Cunta 5. yılını doldururken ülkedeki durum nedir? Seçimlerle birlikte demokrasiye geçildi mi, yoksa geçiş süreci mi yaşanıyor? Yoksa seçimde de milli iradeyle dayalı olarak yönetime gelen Özal'a faşizmin yerleşmesi ve kurumlaşması sürüyor mu?

Yukardaki sorular çoğaltılabilir. Bağlı olarak yanıtları da çoğalacaktır. Sorular ve yanıtları nedeniyle çok olursa olsun bunları soran ve yanıtlayanın dünya görüşüne, sınıfsal bakışına göre iki genel başlık altında toplamak mümkündür:

Bir yandan Cunta ve Özal aracılığıyla yerleştirilmiş kurumlaştırmaya çalışılan rejim ve bu rejimin meşruiyetini onaylayıp rejim içinde kalarak demokrasicilik oynamaya çalışanlar; diğer yandan bir bütün olarak rejimin gayri mesruluğunu görüp bunun karşısında halkın kendi meşru seçeneklerini oluşturma isteği ve çabasında olan devrimciler ve halk güçleri.

Cunta işbaşına geldiğinden bu yana ülkenin kendi dinamikleriyle oluşmuş örgütlenmelerini cami yapıp mara derneklerinden, yerel spor kulüplerine; burjuva partilerinden halk örgütlerine varıncaya dek dağıttı. Yerine kendi oluşturmaya çalıştığı rejime denk düşenleri ikame etmeye çalıştı. Bugün ülkede halkın kendini ilgilendiren hiç bir konuda bırakın belirleyici olmayı, söz söyleme hakkı bile yoktur. Halka ne ideoloji, ne örgütlenme ne de hiç bir konuda düşüncesini söyleme hakkı tanımak bir yana düşünmek bile yasaklanmıştır.

Salt halk güçlerine mi yasaklar? Cunta Sosyal Demokrat/reformist burjuva partisine tahammülsizliği bir yana "geleneksel" sağ burjuva partisini seçimlere katılmasına bile izin vermedi. Oysa en kaba ve genel ayrımı ile burjuva demokrasinin çeşitli burjuva fraksiyonlarının alabildiğine özgürlük içindeleriyle çatışmasız yarışabilmeleridir. Demek ki seçimler her soydan ve boydan burjuva partilerin bile yarışması olmuştur. Bunun yerine ilk üç dereceyi alıp madalyayı garantilemeleri için üç parti aralarında paşa paşa yarıştırmış ve sonuç bilinen şekilde T. Özal ve ekibinin altın madalyayı almaları olmuştur.

Cunta geleneksel burjuva partilerinin (AP-CHP) örgütlenmelerine tahammülsüzlüğü yanında bu partilerin kurumlaşmış/ misyon sahibi liderlerine ve yakın kadrolarına -hem de uluslararası baskılara rağmen- uzunca bir süre politika yapmayı yasaklamış; kendisini demokrasi aşığı ilan eden, düşüncesi suçu olamayacağı söyleyen T. Özal'ı bu yasaklı-ayıplı dışıktıkla döğüşü reddetmek ne kelime alkışla karşılamıştır. Günümüzde eski siyasilere ve Demirel-Ecevit'e konan siyaset yapmak yasasının tartışma konusu yapılması bir yandan cunta yasaklarında değişiklik açılması anlamına geleceği için olumluluk taşırken; diğer yandan sanki bu zevata tanınacak siyasi özgürlüklerle demokrasinin geleceği yanlısına yol açabileceği için bir o kadar -belki de daha fazla- tehlikelidir. Devrimciler elbette faşist olmayan herkese ve her düşünceye özgürlük tanımmasının sonuna kadar savunucusudurlar. Ancak böyle özgürlüklerin en geneliyle halkın özgürlüklerinin bir parçası olması gereğini de bilirler. Demirel ve Ecevit de kendilerine ve düşüncelerine konan yasakların kalkmasıyla demokrasinin geleceğine inanmaktadırlar. Yani onlar halkın özgürlüklerinin kendi özgürlüklerinin parçası olduğuna inanırlar. Halka siyaset yapma özgürlüğünün yasaklandığı bir yerde kendilerinin siyasal özgürlüklerinin oluşu şu kafalardaki her derde deva "demokrasi" anlayışının yansımaya olsa gerek.

Onlar ve bazı kamuoyu oluşturucu odakları, eski siyasilerin hakları sorununu sürekli canlı tutmaya çalışmaktadırlar. Herhalde eski siyasilere hakları verilince, -ki bunların hepsi, Türkiye dahil, çeşitli partilerin içinde, çeşitli kuruluşlar aracılığıyla siyaset yapıyorlar, gazetelerde, dergilerde sürekli yazılar yazıyorlar, hatta Demirel bugünlerde neredeyse bazı sol dergiler dahil çeşitli yayın organlarının baş yazarı haline geldi- ve bir de bunların partileri seçimlere katılınca Türkiye'de demokrasi tam anlamıyla işlemeye başlayacak!

Yaratılmaya çalışılan hava işte budur. Halkın, emekçi kitlelerin sesinin, soluğunun, çıkmaması için her türlü baskı devam ediyormuş, kimin umrunda? Halkın söz söyleme, yetki kullanma, karar alma hakkı yasaklanmış, kimin derdinde?

Eğer ortada dolayan kelime demokrasi ise, demokrasi denen bir şey tartışılıyorsa, bu tartışmanın birinci gündem maddesi halkın siyaset yapma, politikaya katılma hakkı olmalıdır. Halkın siyaset yapma ve bunun gerektirdiği her türden faaliyeti serbesçe düzenleme, örgütlenme, yürütme hakkını gündemin birinci maddesine almayanların savdukları demokrasi değil, başka bir şeydir. Egemen ideoloji ve siyasetin çeşitli temsilcilerinin gündem maddelerinde

(YÖK), Cumhurbaşkanlığı Konseyi vb... kurumlara ve diğer yaptırım ve uygulamaları yanında aslolarak açık baskı ve zora dayalı sistemini belli oranlarda oturtmuştu. Seçimlerden sonra bu oluşum sürdürülmesi ve kurumlarıyla birlikte yerleştirilmeye çalışılması "neo-liberal" T. Özal tarafında sürdürülmüştür.

Kuşkusuz salt seçimlerin yapılması, seçimler sonucu "milli iradeye" dayalı bir parlamento ve parlamentonun "hür iradesi"yle oluşmuş bir hükümetin varlığı kimilerince de "demokrasinin"; kimilerince de "demokrasinin" sürülebilir. Halk güçleri ve biz devrimciler açısından şekilsel bazı öğelerden önce sınıfsal-siyasal içeriği bir rejimin demokrasi olup olmadığını belirler.

Ülkenin nasıl yönetileceği, kaynakların nasıl kullanılacağı, gelirin nasıl paylaşılacağı, dış politikanın nasıl olacağı, gibi temel konular da halkın görüşüne hiç başvurulmuyorsa, kitleler hiç sayılıyorsa;

Burjuva Demokrasi'nin en birincil ve temel kanıtı olarak gösterilen parlamento şabeli doğmuş olmasına rağmen hiç sayılıyorsa;

İnsanlar Hitler Almanya'sında eşine rastlanmayan biçimde işleniyorsa;

Gözetimcilere ve tutuklulara en ağır işkence hala uygulanıyorsa;

Dinsel baskılar yoğunlaşarak sürdürülüyor, "Din Devleti" oluşturulmaya çalışılıyorsa, Alevler Sunileştirilmeye çalışılıyorsa;

İnsanların dünyalarını karartan faşistlere ve Mafya babalarına gizli-açık hertürlü af çıkarılıyorsa; devlet kurumlarını, kamu kuruluşlarını bunlar yönetip yönlendiriyorsa;

Ve en önemlisi, yurdumuzu emperyalizme daha çok bağımlı kılan, ülkemiz insanlarını emperyalizme daha çok borçlandıran ekonomik-siyasi-askeri uygulamalar her gün yapıyor; Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası ve Emperyalist tekelilerin buyruklarını yerine getirmek, yoksul halkı daha fazla sömürmek için zam üstüne zam yapıyorsa bu ülkede demokrasi yoktur...

Bugün ülkemizde "Demokrasiye geçildiğini" ya da "geçiş süreci"ne girildiğini sol içinde ve ilerici çevreler arasında savunular da yok değil. Aynı demokrasi aşığı solcular da Türkiye'de seçimlerle birlikte öz-hatta çoğu kez şekil olarak neyin değiştiği sorusuna bir türlü cevap verememekte; olayı cuntanın üniformalarını soyunmaları, asker yeye kavuşturmakta. Bu nedenle demokrasicilik kula başbakanın sıkışık kademe yöneticilerinde ve devlet dairelerinde "sivilleşmenin başladığı" gibi siyasi-sınıfsal olarak hiçbir anlam taşımayan verilerle açıklamaya çalışmaktalar. Eğer seçimlerin yapılması belirleyici öğe alınrsa aynı mantıkla dünyada seçimlerle işbaşına gelmiş ya da en azından çoğunluğu sağlamış faşist partilerin, ve hatta 1982 Anayasası ve K. Evren'in devlet başkanlığının geçerliliğini ve meşruluğunu iddia etmek rahatlıkla mümkündür. Çünkü gerek Anayasa, gerek K. Evren %96 gibi bir "büyük çoğunluğa" dayanmakta ve bu anlamda da "milli irade"yi (!) temsil etmektedir. (*)

Doğrudan rejimin kendisi(nin) -gayri meşruluğu- defne edilmeden bugünkü -ya da dünden beri varolan- uygulama ve özelliklerinin doğruluğu ya da yanlışlığı; yönetim ve yöneticilerindeki kimi değişikliklerin "rejim" değişikliği olduğunu söylemek bir anlam taşımaz. Bir ülkedeki rejimin karakterini belirleyen tek tek çeşitli alanlardaki uygulama, özellik ve görünüm değil; aksine tek tek alanları belirleyen rejimin karakteridir.

Faşizmin yukardan aşağı kurumlaştırılmasının en göze çarpan uygulamalarından biri polisiye uygulamalar ve son çıkarılan "Polis Yasası"dır. Bu yasayla T.C.'nin bir "Polis Devleti" olduğu resmen ilan edilmiş oluyor. Bu noktada ilerici-demokrat kamuoyunda hakim olan ve devletin karakteriyle bilinen yasanın bağıni kuramayan kimi görüşlere tanık oluyoruz. Bu çevrelere göre "T.C. polis devleti haline getiriliyor" ya da "getirmek isteniyor" (!)... Herşeyden önce T.C. Devleti kuruluşundan bu yana baskıcı bir devletti, bir jandarma devletiydi. Yeni sömürgeleşme sürecine girildiğinden, diğer bir ifadeyle yönetim/devlet biçimi olarak faşizm hakim olduğundan bu yana özellikle "Polis Devleti" olmuştur. Birakınız daha ötetleri, hele 12 Eylül'den bu yana devletin

bu özelliği açık olarak ortada değil mi? Hiçbir yasa-yargı teminatı olmadan insanların aylarca gözaltında tutulup işkence görmeleri, baştan suçluluğu ilan ve kabul edilmiş kişilerin yakalanabilmesi için "sürek avları" düzenlenmesi, polisin kendini yargı yerine koyması, Devlet Başkanı'nun güdümlü mahkeme kararlarını bile hiçe sayması vb... devletin "Polis Devleti" olduğunun kanıtıdır. (***) Mevcut "Polis Yasası", yasal-yasal olmayan, yetkili olduğu-yetkili olmadığı konulara zaten fiilen polise verilmiş olan "tasarruf" hakkını yasallaştırmakta, eski kalan "Üsül Yönetmeliği"ni tamamlayarak resmîyete kavuşturmuştur. Bu nedenle demokrasicilik kula başbakanın sıkıyönetimin kaldırılması için "Polis Yasası"nın ön şart olarak görmesi idam mahkumuna idam edileceği aracı seçme hakkı tanımayabenzemiyor mu? Zaten ülkede yıllardır sıkıyönetim var, "Polis Devleti" uygulamaları sürüyor; zaten fiilen ülke bir bütün olarak "açık cezaevine" dönüştürülmüştür. Polis Yasası'nın bu uygulamaların uzantısı ve tamamlayıcısı yani sıkıyönetimi sürekli kılmasının ötesinde ne gibi bir anlam olabilir ki.? Bu durumda meseleyi yukardaki gibi görmek, "Polis Yasası"nın bütünü meşru olan bir rejim içinde aksayan bir parça, düzeltilmesi rejim içinde kalmakla mümkün olan yasal bir eksiklık olarak görmek olur. Açıkta ki bu da Generaller Cuntası ve 12 Eylül'den bu yana yerleştirilmiş çalışılan sistemi meşru olarak görmektir.

Cunta-Özal faşizminin devrimci halk güçlerine ideolojik alandaki önemli saldırısı "Pismanlık Yasası"dır. Bugüne de devrimcilerle karşı örgütsel-fiziksel-ideolojik planda değişik planda değişik boyutlarda sürdürülen saldırılar "Pismanlık Yasası"yla yeni bir boyuta ulaştırıldı. İddia edildiği ve pek çoklarına sandığı gibi bu yasayla gerçekleştirilmek istenen asıl amaç "örgütün ve örgütlü suçun ortaya çıkarılması" değildir. Yasa esas olarak ülke hakim sınıflarının emekçi halka ve devrimci hareketlere karşı sürdürdüğü "ideolojik savaş"ın bir parçasıdır. Yani emekçilerin, yani halkın baskı - zulüm ve sömürden kurtulmasını örgütlenmelerini devrimci düşüncesiyle örgütlenmesini, faşizm dahil olmak üzere her tür burjuva ideolojisine teslim olmasını, yani gelecek güzel ve mutlu günlerle umut ve inancı taşımamış suç olduğunun kabul edilmesini sağlamaya yöneliktir 12 Eylül'den bu yana Devrimci Hareketler ağır örgütsel-fiziksel darbeler yemelerine örgütlü, merkezi bütünlüklerinin yok edilmesine rağmen ideolojik olarak yenilmeleri sağlanamadı. Devrimci ideolojinin etki alanının daralmış olması gerçekliğine rağmen özellikle Devrimci Hareketimiz açısından "12 Eylül Yenilgisi" ile devrimci-teorik tesbitlerinin doğrulandığı ve Türkiye Halkının devrimde götüreceği tek yol olduğunun kanıtlandığı bir yenilgi oldu. Faşizm açısından asıl tehlikeli görülen ve yokedilmesi gereken de budur. Devrimci görüşlerin halk saflarında yaygınlaşmasını önlemek için pısman olmaları sağladığı kimilerin örnek göstererek "ideolojileri güçlü olsaydı pısman olmazlardı" demojojisini kullanmayı hesaphıyorlar.

ise bu maddenin olmadığı biliniyor. Bu nedenlerle, SÖZ HALKA-YETKİ HALKA -KARAR HALKA- İKTİDAR HALKA şiarı her zamankinden daha gürsensendirilmesi daha fazla savunulması gereken bir paroladır. Evet, Söz- Yetki- Karar- İktidar HALKA aittir, HALKA aittir...

Cunta, seçimlerden önce Yüksek Hakem Kurulu, Devlet Denetleme Kurulu, Yüksek Öğretim Kurumu

En masum ve yasal ve haklı istekler için verilen dilekçeler "toplu isyan" sayılıyor, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi ve 1982 Anayasası'nda tanınmış olmasına rağmen "Hak Arama Özgürlüğü" yok edilmiştir;

Kürt ulusuna soykırımı ve zorunlu iskan uygulanıyorsa;

Politik idamlar sürdürülüyor, Devlet Başkanı'nun direktifleriyle politik tutukular öldürülüyor;

Bugüne dek işkenceyle, idamlarla, kurşuna dizmelerle, cezaevleriyle, her türlü maddi manevi, fiziksel-psikolojik baskı yöntemini deniyerek faşizm devrimi ideolojisi teslim almadı. Pismanlık Yasası'yla da alamayacak. Zor yenilgi koşullarının getirdiği kokuşmuş, çürümüşlük inanç ve değer yitimi ortamında pışmanların çeşitli gösterileri bizler için fazla şaşırtıcı olmamıştır, olmayacaktır. Böylesi dönemlerde halklarımızı kurtuluşu gösterecek devrimci dünya görüşüne ve hareketimizin teorik-ideolojik sistematiğine her zamankinden daha fazla sarılmalı, bugünün ve yarının dünya ve Türkiye'sini açıklayıp çözüm yolları üretme çabalarına daha fazla girmeliyiz. Tarihte haklar ve ideolojilerinin hiç bir zaman teslim alınmayacağı bir kere daha kanıtlanarak zorunda olduğumuz günler yaşıyoruz...

Faşizm bir yandan teslimiyeti sağlamak için inancını yitirenlere "cazip" (!) pışmanlık yasaları sunarken, diğer yandan cezaevlerindeki baskıyı abildigine artıyor. Hertürden yasa ve insanlık dışı baskılara rağmen ideolojik olarak teslim alınmayan devrimciler cezaevlerinde ağır fizik-psikolojik işkencelerle teslim olmaya zorlanıyorlar. Günde bir kaç kez olmak üzere dayak, cop, falaka; zorunlu Atatürkçülük Eğitimi ve spor saatleri, dışarda serbestçe satılan kitapların bile okutulmaması, savunma hakkının kısıtlanması, birbirleriyle ve ziyaretçilerle görüşürmemek; sık sık cezaevinden alınarak sorgu adı altında işkenceye götürmek; akraba ve yakınlarına baskı uygulamak... Bunlar, Türkiye cezaevlerinde bugün gündelik alışılmış uygulamalardır. 5 yıldır hücrede tek başına tutulan devrimciler vardır. Cezaevlerindeki uygulamalar salt rejimin teşhirinin ötesinde; ideolojik dayanışma, en temel insan haklarının savunulması açısından ele alınmalı; cezaevi koşullarının düzeltilmesi öncelikli taleplerimizden biri olmalıdır.

Evren-Özal Faşizminin, Kürt Ulusu'na uyguladığı yoketme savaşını rejimin en belirgin özelliklerinden biri olmuştur. "Bölücü Eşkiyalarla Mücadele" (!) şarlatanlığı altında Kürt Ulusu soykırma tabii tutulmakta, "yasak bölgeler" ilan edilip giriş çıkışlar yasaklanmakta, köyler bombalanmakta, çocuk-ihthiyar, kadın-erkek demeden katliam yapılmaktadır. Bombalanan köylerde geçimini hayvancılıkla sağlayan Kürtlerin hayvanları imha edilip açıkla yüzüye bırakılırken, diğer yandan "teröristlere karşı çıkan köylere ekmeke dağıtılacağı" ilan edilmekte; yoksul halka karnını doyurabilmesi için ihbarcılıktan başka bir yol bırakılmamaktadır.

Kürdistan'da özel olarak düzenlenmiş sındirme ve baskı uygulamaları, katliamlara karşı çıkmak demokrasinin ve insan sevmenin en başta gelen özelliğidir. Devrimciler olarak her şart altında Kürt Ulusu'nun hakkını savunmak bizler açısından vazgeçilmez iktedir. Cunta'nın ve hakim sınıfların "milli zulmü" teşhir edilmeli, halkların kardeşliğinin her türlü baskı ve sömürüye karşı birlikte tavrı olarak pekişeceğini bilmeliyiz.

...

Bütün bunların yanında halkı ve halkın çıkarlarını savunmaktan öte hiçbir suç olmayan devrimcilere en ağır baskılar reva görülüp, olanı bir Genel Af'tan yararlanmak için "pışmanlığa" mecbur bırakmaya çalışılırken; faşistlere, kaçakçılara ve mafya babalarına Af çıkarma hazırlıkları sürüyor. Zaten şimdiye dek yasa ve yönetmelik değişiklikleriyle

"stok affı", "vergi affı" v.b. her türlü karaparaya gizli aflar çıkarılmıştır. Faşizmin ve faşistlerin mafya ve kaçakçılık şebekeleriyle nasıl içli dışlı oldukları birakılmı basını, cunta mahkemelerinin kararlarında bile açıklıkla ortadadır. Yani mafyacıların ve kaçakçıların affı faşistlerin mali örgütlenmelerinin affı demektir. Maliye ve Gümrük Bakanlığınca hazırlanan yeni Gümrük Yasası'yla kaçakçılık resmi ve meşru bir hale getirilmektedir. Bu yasaya göre gümrüğe yakalanan kaçak mallara el konulmayacak, sayımı yapıldıktan sonra sahibine teslim edilecek işlemler arkadan sürdürülecektir (!). Yani kaçakçılık devlet tarafından himaye ve teşvik edilirken, halkı sömürme ve halka zulmetme suçlarını işleme devlet önyak olurken halkın çıkarlarını savunmak sayılabacaktır. Başından beri faşistlerin halka karşı, insanlığa karşı işlediği suçlar (cinayet, toplu katliam, bombalama, soygun vb...) "Devlete Karşı İşlenen Cürümler" kapsamına alınmayarak ilerde çıkacak bir af için hazırlik yapılmıştır.

Kuşkusuzdur ki, ülkemizdeki bu karanlı tablo ve bu gidis, esas olarak Türkiye'de ve Türkiye Halkları ile Devrimci-Demokratik Güçleri'nin kendi çabalarıyla, kendi mücadeleleriyle, kendi örgütüllükleri ve kendi iradeleriyle değişecektir.

12 Eylül yenilgisinin yarattığı şokun değişik düzeylerde ortaya çıkardığı olumsuzlukların bazılarını üstünden atmayı başarabilen Devrimci Demokratik Halk Hareketi'nin çeşitli unsurları ağır ağır da olsa kendilerine gelmekte ve bu gidise müdahalenin sorunlarını ve görevlerini çözümlenmeye çalışmaktadırlar... Devrimci Demokratik Halk Hareketi'nin 12 Eylül sonrası siyasal ve toplumsal şartlarında da kendini çeşitli şekillerde ifade edeceği ve kendisine bir çıkış yolu bulacağı açıktır...

Bugünkü gerçekliği ve görüntüsü tamamen halklarımızın aleyhine özellikler gösteren ülkemizdeki gelişmelerle ilgili yurtdışında yapılabilecek şeyler yok mudur?

Kuşkusuz vardır... (***) Herseyden önce, halklarımızın iradesini, isteklerini, haklarını ve çıkarlarını hiçe sayan bir rejimin meşru sayılmaması ve uygulamalarının desifre edilmesi gerekmektedir. Faşizmin açık ya da gizli bütün uygulamaları ve bu uygulamalar için bir zemin olarak kullandığı ideolojik-siyasi motif ve propagandalarının yurtdışındaki emekçiler üzerindeki etkilerinin giderilmesi için ciddi bir çaba harcanmalıdır. Aynı çabaların Avrupa kamuoyuna yönelik olmasının zorunluluğu açıktır. Mevcut sistemde halk kitleleri lehine köklü değişiklikler yaratmaya, sistemi bazı yüzysel önelmelerle "ehliştirmeyi" amaçladığı bızce açık olan ve bilinen çeşitli siyasal programların. Türkiye'de ve yurtdışında kendilerini bir umut ve çıkış yolu olarak sunmaya çalıştıkları görülmektedir. Buna karşı, Devrimci Güçüm'lerin, emekçi halkların kendi çözümlerini ve seçeneklerini mevcut şartları köklü şekilde değiştirecek tek seçenek, tek çözüm, tek çıkış yolu olduğu savunulmalıdır.

Faşizm güçlerinin ideolojik ege-menliğini ve siyasal insiyatifini halk güçlerinin lehine olacak şekilde etkileyip, sarsan ve daraltan; mevcut rejimin baskı ve zulmine karşı emekçi kitlelerin arzu ve taleplerinin bir parçası olarak sürdürülen; Devrimci Demokratik Halk Hareketi'nin bağimsız ve özgür bir çizide gelişip güçlenmesinin bir ifadesi olarak gündeme gelen; kitlelerin kendi meşru siyasal haklarını kendi örgütlenmeleri aracılığıyla kullanmasını bir yansıması olan mücadelelerin, dirençlerin, faaliyetlerin mesajları en geniş kesime iletilibilmeli, bunların-propagandası yapılmalı ve bu tür çabalarla dayanışmalıdır.

Faşizmin sürdürüldü ve kollayıcılarının, "anarşi" ve terör dönemi tekrar geri gelir" demogojisiyle karşı çıktıkları Genel Af talebi, bugün halkımızın geniş bir kesiminin talebidir. Sınırsız ve koşulsuz bir Genel Af için sürdürülen mücadeletin yurt-

dışından desteklenip-güçlendirilmesi hem mümkündür, hem de zorunludur. Avrupa'daki kamuoyunun ve resmi ve siyasi kuruluşların Genel Af için tavrı alınması sağlanması halinde Evren-Özal iktidarının tasarladığı Af Kanunu'nun kapsamını daha da genişletmesi imkanları doğabilecektir. Avrupa'daki partilerin, sendikaların, kiliselerin, İnsan Hakları Kuruluşlarının, parlamentoların, Konsey vb. kuruluşların bu yönde tavrı alınabilmesi için girişimlerde bulunulması halinde Af tasarısındaki sınırlamaların tamamı veya bir bölümü ortadan kalkabilir. Bu irkanın vakti geçirmeden değerlendirilmesi yurtdışındaki tüm ilerici, devrimci kuruluşların önünde duran önemli bir görevdir.

Bu görev, sadece propagandayla değil, onun da ötesinde, ulaşılmak istenen hedefin elde edilmesine yaracak eylem türleri, çeşitleri ve faaliyetlilikleri yerine getirilmesi halinde somut kazanımlar yaratabilir. Avrupa kamuoyunun ve onun çeşitli kuruluşlarının Türkiye'deki hükümet yetkilileri, partiler ve diğer kuruluşlar üzerinde Af konusunda etkide bulunmalarını sağlanması için yapılabilecek bir çok şeyin olduğu unutulmamalıdır.

Sınırsız ve koşulsuz bir Genel Af için sürdürülecek mücadeletin diğer bir yanı da, "anarşi-terör-teröristler" safasızına açığa çıkarılmasına yardımcı olmasıdır.

Rejim ve egemen sınıf sözcüleri, yıllardır sürdürdükleri bu demogojiyi, şimdi de, "terör suçlarına af

Onlara göre, halkın çıkarlarını savunular, bu amaçla örgütlenip mücadele edenler, halkın yaşam hakkını savunmak için faşizm güçlerinin saldırılarına göğüs geneler "terörist" tir! faşist terör ve saldırıya, iktidardan halk düşmanı politikalarına karşı halkın meşru direnişinin bir parçası olan eylem ve faaliyetler "teröristlik"bu faaliyetlere katılanlar da "terörist" değildir. Halkın mücadelesinin "terör-terörizm" demogojileri ile karalanıp suçlu gösterilmesine karşı çıkılmaldır. Bu bir yanıyla da, iktidardaki faşizm güçlerinin devrimcileri ve halkı bir dönem sorumlular ve suçluları olarak gösterme propagandalarını boşa çıkarma çabaları olacaktır.

Gerçekten de bugün, egemen güçler, 70-80 arasında Türkiye'de yaşanan devrimci sorumluluş halk kitleleri ve olaylarını sorumluş gibi iğrenç bir karalama ve suçlama kampanyaları sürdürmektedirler. Oysa, daha önceki dönemler bir kenara 70'lerden günümüze kadar Türkiye'de yaşanan ekonomik-siyasal istikrarsızlığın, toplumsal çalkantıların olayların ve çatışmaların sorumlusu halk ve devrimci-demokratik güçler değildir. Türkiye'yi 12 Eylül öncesi ve bugünkü ortama sürükleyen oligarşinin bütün ülkeye ve bütün topluma hükmetme ve faşist bir rejimde gerçekleştirilme amaçları, bu yönde politikalarını.

Bunca gelişmeye ve olaya eğer bir sorumlu ve suçlu aranıyorsa, bu egemen sınıflardan ve faşist güçlerden başkaları değildir ve olamaz. Egemen güçler, pişkin bir ikiye-

Bütün bunların yanısıra 12 Eylül'ün 5. yılında yurtdışında yaşayan Türkiye ilerici-devrimci güçler olarak 5 yıldır uygulanan bütün baskılara rağmen cezaevlerinde, hücrede emniyette, dağda, şehirde direnmiş teslim alınmayan devrimci kardeşlerimizi, yalnızca bir avuç soyguncunun ve sömürücünün ayakta kalabilmesi için her durumda bir saldırya uğramış olmasına ve bütün savunma hakları elinden alınmış olmasına rağmen yaşama bağlılığını hala sürdürüyor, umut ve özlemlerini içinde koruyan halklarımızı; azgın bir terör, sındirme ve milli zulüm uygulamaları karşısında yok olma mücadelesi veren, benliğini korumaya çalışan Kürt halkını yürekten selamlamalıyız, selamlıyoruz...

Bu aynı zamanda, Türk ve Kürt halklarımızın faşizmden kurtulma, özgürlük, bağimsızlık ve kendi gerçek iktidarı mücadelesinde yalnız bırakılmayacağına içilmiş bir and olsun... (***)

DİPNOTLAR:

(*) Aynı görüşlere 1980 öncesi MHP'nin giderek artırdığı oyların meşruiyetini sormak demogojisi mi olur acaba...(!)

(**) Örnekler çoğaltılabilir. Ancak aralarındaki ilişkinin devletten karekterini belirlediği üç temel etmen yasama-yürütme-yargı erklerinden yargının işlevlerinin çoğunlukla salt yürütme ile özdeşleşen biçimide-yargı erki dışında kurum, kişi ve örgütlerce sürdürüldüğü, yargı-yargı-yargılaşma bağimsızlık ve givencesinin olmadığı bir devlet "polis devleti"nden başka bir şey, olamaz.

(***) Burada bir bölümünü dile getirmeye çalışacağımız bu görevleri, yurtdışındaki mevcut hal, programı ve görünümüne Türkiye Solu'nu ne ölçüde yerine getirebileceği önemli bir soru işaretidir.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Solu'nun çok büyük bir kesiminin dergilerinde, pankartlarında ve faaliyetlerinde ajitatif ve tutumraklı ifadelerle savunuyor gördüğü "büyük dava ve amaçlar" la yaptıkları çalışmalar ve kurdukları ilişkiler arasında ve sergiledikleri tutumları arasındaki büyük fark, böyle bir soru işaretinin temel gerçeklerinden birisidir. Vaadettikleri "yeni bir dünya"nın tam tersi işler yapan, hitabettiği kesimlerin kendi insanlarının somut gerçekliği anlayıp kavramasına engel olan, kitleleri, ve sol güçleri ikna ve bilinçlendirme temelinde değil, entrika, yalan, santaj, tehdit ve güç kullanma temelinde safına çekmeye çalışan revizyonist, oportünist, dogmatik bir yığın akımı bünyesinde barındıran bu sol mevcut durumunu ve görünümünü bilinçli bir şekilde değiştirme çabasına girmemiş, iddialarında ve propagandalarında inandırıcı olamayacağı hala kavrayamadı mı?

Bunun da ötesinde, sol gruplar arasındaki ilişkilerin ısrarla gerginleş-tiren, bunu zaman zaman çatışma ve kavga boyutuna yükselten, ideolojik mücadele yerine zor metodlarını benimseyen mantıkların hala varlığını koruduğu günümüzde böyle bir solun halkı ve meşru olduğuna kim inanır acaba? Bu tür mantıkların hiç kimseye bir yarar sağlamadığını kanıtlayan onlarca olayı, geçmişinde aç şekilde yaşanan bu sol değil mi?

Kendi olumsuzluklarının ve mantığının sonuçlarının faturasını bütün bir sola maletmeye, solu kamuoyunun, ilerici-demokrat güçlerin ve emekçilerin gözünde kötü ve olumsuz göstermeye hiç kimsenin hakkı yoktur ve olamaz.

(***) Sözde Sosyalist ve Komünist geçinen bir çok ülkenin ve kuruluşun 12 Eylül rejimini politik ve diplomatik planda hiç yalnız bırakmadıkları gerçeği gözönüne alındığında, halklarımızın yalnız bırakılmaması görevi çok daha anlamlı bir görev olmaktadır.

olamaz" propagandası ile yeniden canlandırılmaya çalışılmaktadır. Onlar böyle yapmakla, toplumu tekrar bir korku çemberine almaya, "teröristlere de af çıkarsa anarşi ve terör ortanının tekrar geleceği" şeklinde bir endişeyi yaygınlaştırmaya çalışmaktadırlar. Onlar bir yandan bunu yaparken, bir yandan da, "anarşi ve terör öncesi" olarak tanımladıkları 12 Eylül dönemi dönemini asil suçlarından ve huzursuzluk yaratıcılarından olan MHP'li faşistleri tekrar tekrar veya topluca serbest bırakmakta, diğer yandan aynı huzursuzluğu kaynağı ve besleyicisi olan sömürü sistemini korumakta ve bu sistem asil sahipleri olan egemen sınıf ittifakına her türlü karşılığın çıkmasına maddi zemin teşkil edecek sınırsız ve sınırsız bir sömürü ve baskı özgürlüğü tanımaktadırlar. "Anarşi ve Terör" diye adlandırıldıkları olayın başka şekillerde de olsa tekrar yaşanmaması sebep olacak her türlü adım bizzat kendileri atmaktadırlar.

CUNTA'NIN HAKİMLERİ İTİRAF EDİYOR

İTİRAFTA BULUNAN BİR HAKİM YÜZBAŞI KENDİLERİNE KOMUTANLARIN BASKI YAPTIĞINI AÇIKLADI

Fatsa Devrimci Yol Mahkemesi sırasında kendilerine komutanlar tarafından baskı yapıldığını açıklayan Hakim İsparta'ya sürüldü.

Sıkıyönetim mahkemelerinde görevli hakimlere baskı yapıldığı ve davaların hukuk kurullarına aykırı şekilde devam ettirildiğine ilişkin iddialar bir kere daha kanıtlandı. Edimleşen ve Türkiye'de yayın yasağı konulan bir belgeye göre, Fatsa Devrimci Yol Davası Hakimlerinden Yüzbaşı Niyazi Yılmaz, 20 Mayıs'taki duruşmada, kendilerine, Fatsa davasının biran önce sonuçlandırılması için ve fazla araştırma yapılmaması için sıkıyönetim yetkililerinin baskı yaptıklarını itiraf etti.

Bu itiraflar üzerine, Mahkeme Heyeti Yüzbaşı Niyazi Yılmaz'ı heyetden çekilmiş saydı. Yüzbaşı bu duruma itiraz ederek, "Mahkeme heyetinden çekilmek istemediğimi, suç duyurusu isteminde bulunduğumu" söyledi. Fakat Mahkeme Heyeti, Yüzbaşı Niyazi Yılmaz'ın mahkeme heyetinden çekildiğini karar altına aldı. Niyazi Yılmaz'ın daha sonra İsparta'ya sürgün edildiği öğrenildi. Ayrıca, mahkeme heyeti, yüzbaşının itiraflarının yer aldığı duruşma tutanaklarına yayın yasağı koydu.

Sıkıyönetim mahkemelerinin komutanlarının baskısıyla hareket ettiği yine kanıtlayan bu belgelerin Türkiye basınında yayınlanması yasaklandı. Bu belgeler, devrimci tutukuların ve avukatlarının Askeri Mahkemelere ilgili iddialarını bir kez daha kanıtlamaktadır. Öte yandan Fatsa davasının soruşturmasını yapan ve iddianamesini hazırlayan Askeri Savcı Binbaşı Halit Cengiz'in aldığı rüşvetler ve Yeni Çeltik davasında yargılananları sorgudan geçiren Atasoy Fitos'un yaptığı işkenceler birer birer açığa çıkıyor. Aşağıdaki tutanaklarda sözü edilen Sıkıyönetim Adli Müşavirinin ayrıca Yeni Çeltik Devrimci Yol davasının kararlarının açıklanmasından birkaç gün önce Amasya'ya gelmesi, Yeni Çeltik Davası kararlarının da nasıl verildiğini göstermektedir.

Fatsa Davası sırasında Yüzbaşı Niyazi Yılmaz'ın itiraflarını içeren ve yayın yasağı konulan tutanakları aynen yayınıyoruz.

SAHİFE: 14776

Bu sırada heyette görevli üye NİYAZI YILMAZ 1972 mu. 32. söz istedi. 14 Mayıs 1985 günü 3. Ordu ve Sıkıyönetim müşaviri hakim Bnb. Çetin Akkaya Mahkemenin Fatsa Devrimci Yol Davası heyetinin Amasya ilindeki çalışma odasına gelecek hakim ile bazı konuşmalar yapılmış ve bu konuşmalar sırasında adı geçen adli müşaviri ile Askeri Savcı mahkememizi etkileye alıcı ve hakimleri itham edici beyanlarda bulunmuşlardır. Şöyleki:

Mahkememizin gereksiz yere suç ihbarlarında bulunduğunuz bu ihbarların davayı gereksiz yere uzattığı.

Bu davanın kararının 4/4'lük olmayacağı fazla araştırmaya gerek olmadan mevcut delillerle karar verilmesi gerektiğini, kendilerinin de

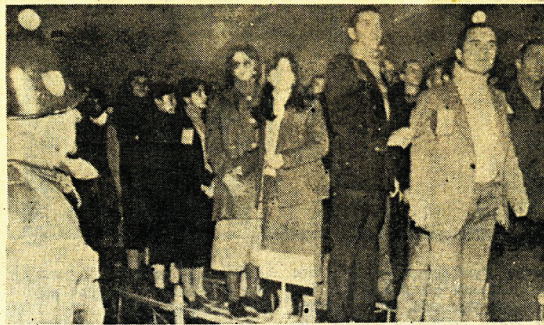
nakimlik yaptıklarını bu davalarda fazla incelemeye gerek olmadığını.

Balistik incelemesi yapılacak suç eşyalarını benim bir araca binmek suretiyle buldukları yerlere bizzat giderek toplamam ve benim hakim olmadığımı, şayet adli müşavir kendisi kidedim olsa idi beni... koşturacağını, bu davanın böyle giderse 1990 yılına karara bağlanamayacağını söylemişlerdir.

Bu konuşmaları ile mahkememizin bundan sonra vereceği ara kararlarında suç ihbarlarında bulunulmamasını, balistik inceleme yapılacak suç eşyalarının toplanmasından vazgeçilmesini ve şahım hakkında da tehdit varı konuşma yapılarak mahkeme üyelerini etkilemeye çalışmışlardır.

Fatsa Devrimci Yol davası yazılı delillerin okunması safhasında bulunmakta olup bu arada balistik incelemeye esas suç eşyalarının büyük bir bölümü (yaklaşık 8 klasör) toplanmış, geri kalan çok az bölümünde emanete teslimi beklenmektedir. Bu kadar emanete teslim edilmeyen suç eşyaları konusunda çok sayıda tevkif müzkereleri yazılmıştır.

Bugüne kadar yapılan suç ihbarlarının çoğunluğu öldürme olay yerlerinde bulunan boş kovan ve mermi çekirdeklerini kaybedenler hakkında yapılmıştır. Suç eşyalarının toplanması konusunda Mahkememize yazılan çok sayıda müzkerelere;

Sıkıyönetim Askeri Savcılığı iki ay gibi bir zaman geçtikten sonra işleme koyarak 1402 sayılı kanunun 18/G CMUK Ek 4. maddesine aykırı davranış ve davamızın gereksiz yere uzamasına sebep olmuştur.

Bir hakim araca binerek karakolları ve Cumhuriyet Savcılıklarını (çok sayıda) dolayarak olay yerinde elde boş kovan, mermi çekirdeği, sanıkların elde edilen tabanca vs.yi teslim alması ve toplaması görülmemiştir bir şeydir.

Benim hakim olmadığımı ve kidedimli olsa beni... gibi koşturacağını söyleyen adli müşavirin sözleri şahsımı baskı altına almaya yönelikti. Bir hakimim emanet memuru olmadığımı gibi herhangi bir merciden veya şahsın emir almayacağı her türlü izahtan varededir. Sıkıyönetim Komutanı adına hareket ettiğini

ima eden adli müşavirin bu şekilde konuşması hukuk ilkelere ile bağdaşmaz.

Mahkememiz karar aşamasına yaklaşmış olmasına rağmen balistik inceleme yapılabilmesi için suç eşyalarının toplanması hususunda altı yıldır yazışmalar

SAHİFE: 14777

henüz bir sonuca ulaşmamış, ne kadar zamanda da ulaşacağı belli değildir. Sıkıyönetim Askeri Savcılığı bir kişiyi görevlendirip ve bu suç eşyalarını toplayabileceği halde nedense böyle bir girişimde bulunmamış hatta suçunu örtbas edersine mahkememizi itham etmiştir.

Davayı uzatmakla itham edilen Fatsa davası hakimlerinin geç-geçmiş cumartesi-pazar demeden (şahsın olarak yıllık iznini dahi kullanmadan) çalıştığımızı herkes bilmektedir.

Bir hakimden doğru veya yanlış bir karar vermesini beklemek doğru değildir. Hakim doğru olduğuna inandığı karar verir benim içinde araştırmamı gerekli gördüğü husuları araştırır. Buna da hiç kimse engel olamaz. Fatsa davasında da her türlü delil toplanıp doğru olan karar verilecektir. Yani doğru veya yanlış olabilir düşüncesi ile karar verilmeyecektir. Karar olsun da yanlış olsun düşüncesi hukuk ve adalet anlayışının ürünü olmaz. Fatsa Devrimci Yol Davası'nda 202'si tutuklu 791 sanık mevcut olup 300'e yakın idam talebi vardır.

Bir hakim kanunlar ve vicdani ile karar verir. Bu davalarda dört-dörtlük karar verilemez-bu nedenle ince eleyp sık dokumayın-başka araştırmaya yapmayın- suç ihbarlarında bulunmamamız, soruşturma heyetlerinin tesbit ettiği ifadeler ile yetinmemiz, şöyle veya böyle bir karar vermeyiz empoze edilmeye çalışılması mahkememizin yönlendirilmeye çalışılmasından başka bir şey olamaz.

Bu davranışları ve sözleri nedeniyle adı geçen kişilerin mahkememizi etki altına alıcı ve küçük düşürücü beyanlarda bulunmuşlardır. Yetkileri olmadığı halde mahkememiz üzerinde tasarrufla bulunmaya kalkışmışlardır. İlgililer hakkında suç duyurusunda bulunulmasını talep ediyorum.

Askeri Savcı söz istedi: 14.5.1985 tarihinde 3. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı adli müşaviri ile Sıkıyönetim Askeri Savcısının Amasya'ya gelmeleri nedeniyle mahkeme heyetini de ziyaret etmişler, sohbet sırasında dava üzerinde konuşulmuş, davanın bulunduğu aşama bitip bitmemesi durumu ve davanın uzayacağı kanaatinde olduklarını söylemişlerdir. Duruşma Hakimii Aydoğan Yahşeli tarafından gereken cevap verilmiştir. Bizlerin burada hakikati bulmak için çaba sarfettiğimizi bitim

SAHİFE: 14778

tarihinin belli olmayacağını balistik incelemesinin yapılmasını gerekli olduğunu söylemişlerdir. Yine konuşma ve sohbet sırasında mahkememizde görevli üye hakim Yüzbaşı Niyazi Yılmaz'ın şahsı ile ilgili söz sarfedilmiştir. Biz iddia makamı olarak adı geçenlerin ihbar edilme görüşüne katılmıyoruz.

Oturuma 5 dakika ara verildi. Açık duruşmaya devam olundu.

Dosya incelendi.

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ:

a) Heyetimizde görevli Hakim Yüzbaşı Niyazi Yılmaz 1972 mu. 32 tarafından ileri sürülen nedenler kendisinin davadan zımnı çekilmesi niteliğini taşımakla heyet oluşmadığından 353 sayılı yasanın 4/3 maddesi uyarınca istinkaf konusunda Askeri Yargıtayca bir karar verilerek üzere dava dosyasının bu kısmının Askeri Yargıtay'a gönderilmesi için Kidedim Hakimliğe teskere yazılmasına.

b) Üye Hakim Yüzbaşı Niyazi Yılmaz 1972 mu.32 tarafından ileri sürülen hususlarda yayın yasağı konulmasına,

c) Dosyanın vurdu ihtimaline binayen duruşmanın 28.5.1985 salı günü saat 8.30'a tehirine, tutuklu sanıkların celbi için teskere yazılmasına

Bu belirtiş istinkaf olarak çekilme olarak nitelendirilmeyen ve ihbar niteliği taşıdığı belirten üye Niyazi Yılmaz'ın muhalif oyuna bahsi geçen belirtişler Üye Hakim Sabri Eyüp Yağcı 1973'ün göz ameliyatı neticesi raporlu olduğu sırada cereyan olmakla beraber heyetden istinkaf olmadıkları görüşe katıldığını belirten oyu itibarıyla (a) oy çoğunluğu (b ve c) bentlerini de oy birliği ile karar verildi. 20.5.1985

FATSA'DAN MEKTUP VE SELAM VAR

"YÜREĞİ ÖZGÜRLÜKÜN, BAĞIMSIZLIKTAN,
MÜCADELEDEN YANA OLAN TÜM DOSTLARA SELAM"

Değerli Dost,

Buradaki olumsuz gelişmeler basına yansdı. Herhalde bunları siz de öğrenmişsinizdir. Değerli dost, Fikri Sönmez 4 Mayıs 1985 tarihinde aramızdan ayrıldı. 3 Mayıs tarihinde geçirdiği kalp krizi sonucunda revire kaldırıldı. Ağır bir kriz geçirmesine rağmen hastahaneye gönderilmedi. Hatta revirde yazılan ilaçları bile ancak 4 Mayıs günü getirildi. Cumartesi günü saat 18'de ikinci kriz geldi. Hastahane saat 22.30 sıralarında götürüldü. Saat 23.55'te de son nefesini verdi.

Yıllardır hasta olmasına rağmen tedavi ettirilmediği gibi son ana kadar hastahaneye de gönderilmemiştir. Askeri makamlar ve Cezaevi idaresi Fikri Sönmez'i ölüme terk etmiştir. Faşist Türkiye'ye göz derilen

Savci, ölümünden sonra son anlarında Başkan'ın yanında bulunan arkadaşlarının ifadelerini aldı. Gösterilmemiştir.

termelik bir ifade alıştan bir şey çıkmayacak. Fikri Sönmez'in ölümünde ağır bir ihmâl olmasına rağmen bunun soruşturulması da geleceğe kalacak.

Başkan'ın cezasinin kaldırılışı sırasında da çeşitli oyunlar oynandı. Cenazeye katılım engellendi. Cenaze namazı kıldırılmamak istendi.

Yusuf Atasoy'un ve yanındakiler, çevresi ve üstü telle, demirle örülmüş bir kafete kalyor. Pismanlık yasası çıkışıyla birlikte bunların sayıları ve söylediği yalanlar artmış durumda. [Redacted] gibi kişiler de pismanlık yasasından yararlanmak isteyenler arasında. Ne yalanlar söyleyecekleri henüz bilinmiyor, bir kısım sanıkların. Yazılı delillerin okunmasından sonra arkadaşlarımızın binde biri Fikri Sönmez'e daşlar yanıt verecek. Tüm olumsuzluklara rağmen birliyi. Yüreği özgürlükten, bağımsızlıktan, mücadeleden yana olan tüm dostlara selam ve sevgilerimizi iletiriz.

Fatsa Belediye Başkanı 4 Mayıs 1985 günü tutuklu bulunduğu Amasya Askeri Cezaevi'nde öldürüldü. Fikri Sönmez 1979'da yapılan kısmi seçimlerde belediye başkanlığına adaylığını koymuş, oyların %65'ini alarak Belediye Başkanı seçilmişti. Devrimci düşünceleri 1960'larda benimsemişti. 12 Mart 1971'de Askeri Faşist Cunta tarafından tutuklanmış ve düşüncelerinden ötürü yargılanmıştı. 1974'de çıkartılan siyasi aftan yararlanarak cezaevinden çıkmış, asıl mesleği olan terziliğe başlamıştı.

Her devrimcinin ölümünden öğreneceğimiz çok şeyler var kuşkuşuz. Ancak Fikri Sönmez'in ölümünden öğreneceğimiz daha çok şey var. Faşist Cuntanın ve devamcılarının pusularda, işkencelerde, dar-ğaçaqlarında katlettiği yüzlerce devrimcinin adı nasıl devrimci mücadelenin birer kilometre taşlarına, onun adı da Fatsa ile birlikte görkemli bir kilometre taşıdır.

Bu kilometreye nasıl geldiğimize ve bu noktadan bugün ne ifade ettiğine kısa da olsa bakmak gerekiyor.

Fatsa Anti-Faşist potansiyelin yüksek olduğu ama sorunları da oldukça karmaşık, Belediyesi yerli esnafın yemlendiği, tüm olanakların birkaç zengin tüccar tarafından kullanıldığı ilçelerden biriydi. Arsa spekülasyonları, kaçak yapı inşaatları, kumar, kaçakçılık, yöredeki vurguncu takımının fındık üreticilerine uyguladığı soygun, şehrin Yol-Su-Kanalizasyon ve benzeri bir yığın sorunları vardı.

Fikri Sönmez Belediye seçimleri için daha adaylığını açıklar açıklamaz egemen sınıfların ve usaklarının karşı saldırıları da başlamıştı. Adaylığını gerçekleştirdiği ikinci günü 3 yerden kurulan pusulardan yayım ateşine tutulmuş, iki yara alarak tesadüfen ölümünden kurtulmuştu. Bu olaydan bir hafta sonra otomobili kurşunlanmış aracın şoförü yaralanmıştı. Bunu izleyen günlerde bir kahvede konuşma yaparken kahveye giren 3 kişi kahvedeki halka kurşun yağdırmış bir kişi ölmüş birkaç kişi de yaralanmıştı. (Bu maskeliler daha sonra nokta operasyonunda Vali Reşat Akkaya tarafından güvenlik kuvvetlerine yardım etmek üzere görevlendirileceklerdi.) Seçime 2 gün kala seçimi ertelemeye yönelik bir provokasyon ortaya çıkartılmış, biri milletvekili 5 kişi patlamaya hazır saatli bomba dinamitler ve silahlarla yakalanmışlardı. Kendisine yönelen saldırıların kendi devrimci kişiliğinden kaynaklandığını aynı zamanda devrimci düşüncelere saldırılar olduğunu bilen Fikri Sönmez bu durumu şöyle değerlendirdiyordu: "Seçimler biz devrimcilerin önüne çıkartılan engeller bize bir gerçeği çok iyi kavratmıştı: Seçim hürriyeti, demokrasi hikayeleri ancak hakim sınıfların kendi aralarında yapıldığı zaman vardır. Ama seçimlerde devrimciler üstünlük kazanacağı zaman Demokrasi, Seçim, Seçme ve Seçilme hakkı söz konusu olamaz." Tüm bu saldırı ve engellemelere rağmen Fikri Sönmez Belediye Başkanı seçildi.

Seçim çalışmalarını yürütülürken sorunlar halkla birlikte ele alınıyor ve nasıl çözümleneceği de yine halkla birlikte kararlaştırılıyordu. Seçim kampanyası çalışmalarını sırasında Fatsa'nın sorunları birkaç politikacının da ayağına üzerinde laf ettiği sorunlar olmaktadır çıkmış tüm Fatsa halkının üzerinde tartıştığı, çözümler önerdiği sorunlar haline gelmişti. Devrimcilerin önderliğinde yürütülen bu çalışma ve kampanyalar halkın kendi sorunlarına sarılması dışında bir şeyi daha ortaya koyuyordu. Egemen sınıfların yıllardan beri uyguladığı halki siyasete katılmak, siyasi hayatın hep temsilî işletilmesi, halka rağmen halki yönetime anlayışlarının dışında yeni bir yaklaşım ortaya çıkıyordu. Bu çalışmalarda kitlelere bakış, sorunları ele alış yöntemi ve halkla ilişkiler egemen sınıf temsil-

BİR ÖLÜMÜN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ VE FATSA GERÇEĞİ

cilerini rahatsız etmeye başlamıştı. Yapılanlar aynı zamanda Devrimci Yol hareketinin demokrasi-katılım anlayışlarının Fatsa somutunda hayata geçirilmeye başlamasıydı. Fatsa'nın geleceği daha seçim çalışmalarıyla çabıyla iyice belirlemeye başlamıştı. Fatsa halkı doğrudan katılımı kendini yönetecek, sorunları çözecek, yeni Fatsaların yaratılmasına yardımcı olacaktı. Yerel yönetimin sınırlı olanakları içinde her türlü zorluğa rağmen halkın yaratıcı gücünü harekete geçirmenin nasıl yapıcı ve olumlu sonuçlara ulaşacağı kısa süren uygulamalarla kendini gösterecekti. Toplumsal hareketlilik, katılım ve dayanışma ve bunların ortaya çıkardığı olumlu ilişkiler aynı zamanda Halk Demokrasisinin ilk tomurukları olarak Fatsa özgünlüde gelişecek ve halklarımızın geleceğine ışık tutacaktı.

Seçimlerden önce bu anlayışla yürütülen çalışmalar, oluşturulan komiteler seçim sonrasında daha da pekiştirilip, geliştirilerek devam ettirildi. Bu komiteler aracılığıyla Belediye yönetimi demokratik bir işleyişe kavuşturuldu. Özüm bekleyen sorunlar komitelerin halkla tartışarak belirlendiği biçim ve muhtevada çözülmeye başlandı. Bu demokratik iş-

ça ortaya koyan bir işleyiş söz konusuydu. Bu işleyişte Fatsa halkı kendi dostlarıyla düşmanlarını da yakından görme ve tanıma olanağı elde ediyordu. Bu pratik biçimlenme süreci yöre halkının devrimcilerle ve birbirleriyle dayanışmasını güçlendiren egemen sınıfların halk düşmanı politikalarının önemli nedenlerinden biri de kendilerinin gerçek yüzünün Fatsa'da daha erken ve açık bir şekilde görülmeye başlamasıydı.

Şehrin bir takım altıyapı hizmetleri, Yol-Su-Kanalizasyon; kaçak inşaatların önlenmesi v.b. sorunlar halkın ve bir çok bölgeden yüzlerce devrimcinin dayanışmasıyla kısa sürede çözüldü. Fındık üreticilerinin ürünlerini fındık tüccarlarına ucuzca kapılmaları devrimcilerin ve üreticilerin kendi gayretleriyle önendi.

1980 yılı Nisan'ında yapılan halk şenlikleri, Fatsa çocuk korosundaki 5 yaşındaki çocuklardan, Fatsa'da halkın yönetime nasıl katıldığını, nasıl kısa sürede busa şeyin başlanıldığını bir kahve sohbetinde ülkenin ilerici, demokrat bir kısım aydınlarına konuşulmuş anlatılan 70 yaşındaki ihtiyaçlara kadar herşey

liyordu, ama bilinmeyen bir şey vardı; demokratik devrimin ülkeye akşamdan sabaha gelmeyeceği, sosyalist ilişkilerin akşamdan sabaha kurulamayacağı ve sosyalizmin inşasının salt bir iktidar sorunu olmadığı. Her alanda burjuvaziye yeni devrimci alternatifler yaratmak, halk iktidarının halkın kendi güçlü kollarıyla kurulacağını göstermek gerekiyordu. Bunlar Fatsa'da belli ölçülerde gerçekleştiriliyordu. Gerek Fatsa şenliklerinde gerek bir çok vesilelerle bunları yakından gözleyip gülerince Fatsa'yı anlatan yukarıdaki sözünü ettiğimiz aydınlardan birkaçı 12 Eylül'ün siyasi ve sosyal ortamını fırsat bilerek Amerika'yı yeniden keşfedecesine Türkiye halklarına demokrasi, çoğulculuk, katılım dersleri vermeyi sürdürüyor olsalar da Fatsa pratiği halkın kendi demokrasisini kurma konusunda önemli deneylerle doludur. Bu deneylerden öğreneceğimiz önümüzdeki mücadelenin önemli temel taşları olacak.

FATSA KORKUSU VE TERÖR YAYGARASI

Fikri Sönmez'e yönelen silahlı saldırılarla başlayan, Fatsa belediyesine uygulanan ambargoya ve 10 Temmuz 1980 Nokta operasyonu ile devam eden Fatsa saldırısı 12 Eylül'le birlikte yeni biçimler alarak bugün de sürüyor. 12 Eylül öncesinde devrimciler Fatsa'da egemen sınıfların her türlü saldırı ve provokasyonlarını boşa çıkartarak mücadeleyi sürdürdüler. MHP'li sivil faşistler, Polis, MIT ve benzerleri Fatsa'ya istediği terörü yerleştiremedi. O günün faşist teröründen en az etkilenen yerlerden birisi Fatsa'ydı. Her gün sokaklarda devrimciler, ileriler, aydınlar kusunlanırken, Çorum'da halk faşist saldırı ve katliamlardan korunmak için barikatlar kurarken aynı günlerde dönemin Başbakanı Demirel bir basın toplantısında egemen sınıfların Fatsa'dan duyduğu rahatsızlığı açıkça dile getirerek, "Siz Çorum'u bırakın Fatsa'ya bakın" diyordu. Bu aynı zamanda en etkili ağızdan Fatsa'ya saldırı emrinin verilmesiydi. İktidar partileri ilçe başkanlarının, ilçe kaymakamının ve birçok basın organının açıklamalarına, Fatsa'da huzurlarının yerinde olduğunu, operasyon v.b. şeylere gerek olmadığını belirtmelerine rağmen 10 Temmuz 1980'de Nokta operasyonu ile devletin tüm resmi güçleri Fatsa'ya karşı saldırıya geçti. Tanklarla işgal edilen bu küçük kasabada devlet terörü o tarihten bu yana onlarca can aldı. Yüzlercesini işkenceden geçirdi, cezaevine doldurdu. Bu operasyonlarda gözaltına alınan Fikri Sönmez ağır işkencelerden geçirdi. 12 Eylül 1980'de yönetime el koyan Faşist Generaller tüm Fatsa'yı düşman ilan ederek binlerce Fatsalya akıl almaz işkenceler yaptılar. Evren diktatörlüğü döneminde yetkililer nereden kendilerine karşı ciddi bir muhalefet görürlerse, nereden halktan yana bir gelişme çıkıyorsa onu hemen "Fatsa zihniyeti" olarak ifade etmeye çalıştılar. Evren Ocak 1981'de Konya'da yaptığı konuşmada "Biz

yönetimi ele almada biraz daha geçkeseydik devleti Fatsa'dakiler ele geçirecekti. Belki bu konuşmayı bizim yerimize onlar yapacaktı." demişti. Yine Evren tüm temel hak ve özgürlükleri kökünden yok eden ve faşizmin kurumsallaşmasını hedef alan Anayasa'ya halka benimsetmek için 1982'de Aydın'da yaptığı konuşmada, "Bu Anayasa'nın aleyhinde çalışmalar, bu anayasanın kabul edilmesini istemeyenler Fatsa'dakilerdir." Fatsa zihniyeti taşıyanlardır" diyordu. Gerici basın, özellikle Terüman gazetesi köşe yazarları "Terü Üssü Fatsa" v.b. düzmece yazı serileriyle yoğun bir ideolojik saldırıya geçmişti. Hedeflenen devrimcileri terörist, halkı kandırılmış göstermekti. Bunu ne kadar başardılar?

Şurası açık ki emekçi halk güçleri 12 Eylül sonrası için yıkımları çok boyutlu yaşadılar. Faşist devlet terörü ile bunur bir parçası olan tutuklama ve yargılamaları ve devrimcileri halttan soyutlama politikalarıyla büyük bir yalnızlığın ve çözümsüzlüğün içine itildiler. Ancak tüm bunlarla umduklarını bulamamış olacaklar ki, tutuklulara en içgüç işkence yöntemleri uygulayarak kendi geçmişlerini, dolayısıyla emekçi halkların geleceğini devrimcilerle kalamak için yeni yöntemler geliştirdiler. Artık gündemde olan emekçi halk güçlerinin geçmiş mücadelesi ve onların yargılanması değil, halkların geleceği ve yarıncı mücadelenin nasıl köretilip boğulacağıydı. Geçtiğimiz aylarda çıkartılan pişmanlık yasası bu politikanın sadece bir parçasıdır. İtiraf ve ihaneti tutuklu insanlara işkenceyle benimseterek halk nezdinde devrimcilerin geçmişte ne kadar yanlış yaptıklarını kendi ağızlarıyla itiraf ettikleri yaygarası sadece halkların geleceğinden duyulan korkunun ifadesidir. Bu korku ve acıya haykırışdır. İhanete ve teslimiyete kafa tutmasıdır. Mahkemesindeki sorgusunda "Ne yaptım halkım ile beraber yaptım" demişti. Ona göre Fatsa halkı, ona kara çıkmak olmazdı. Bunun için öldürüldü. Fatsa adı onun adıyla beraber devrimci mücadelenin görkemli bir kilometre taşı olarak emekçi halkın yolunu aydınlatıyor, yeni Fatsa'lara ışık tutuyor.

ÖDEMELER İÇİN:

B. Çakarıcı
Hamburger Postscheck Konto
Konto Nr.: 574514-204
BLZ.: 20010020

V.i.S.d.P.: Gökhan Yalça
Schaferstr. 20
2000 Hamburg 6

leyiş giderek Fatsa ölçüsünde yaygınlaşmağa, toplumsal yapıda demokratikleşmeye yol açtı. İşte böylece Fatsa'da egemen sınıflar rahatsız eden gelişme yeni boyutlar kazandı:

Birçok sol grubun "Belediye Sosyalizmi" diye küçümseyip dudak büküştüğü Fatsa deneyi aslında demokrasi, kitle ilişkileri, yerel yönetimlere bakış v.b. konularında onlardan farklılığın da bir ifadesiydi. Emekçi halkların kendini yönetmeyi öğrenmesinde ve kendindeki etkin yaratıcı gücün bilincine varmasında önemli bir adım olan Fatsa deneyi aynı zamanda halkın katılımındaki yapıcılığı da ortaya koyan bir nitelikteydi. Bekediy Sosyalizmi değil, halkın kendini yönetme ve yaratma yeteneğini denediği bir doğrudan demokrasi örneği idi.

Halka rağmen şehrin ve yöredeki halkın sorunlarını çözen bir işleyiş yerine bu sorunların ele alınışından çözümlenme kadar tüm evrelerde halkın doğrudan katılımı sağlanarak neyin neden çözülemediğini de açık-

egemenlerin Fatsa'dan korkmada ne kadar haklı olduklarını gösterecek nitelikteydi. Tüm yapılanlar bir yerel yönetimin sınırlı olanakları içinde, doğru bir önderlikle yapıyordu. Haksız olan "hiç" bir şey yoktu. Bugüne kadar halkla dayatılan seçenekler dışında, halkın çok sınırlı olanaklarında bile kendini dayatılan biçimlerden daha iyi yönetebildiği sadece bir takım hizmetlerin yerine getirilmesinde değil, sosyal-kültürel yönden de muhtevasına uygun biçimde kendini yeniden üretebilmesinde ifadesini buluyordu. Şenliklerdeki coşku, katılım, yaratıcılık bir çok ilerici demokrat aydınların hayranlığını kazanmıştı. Bu aydınlar -bazen yazılarında gözyaşlarını da katarak- Fatsa'yı ve orada boy atmaya çalışan sosyalist ilişkileri gazetelerdeki köşelerinde gülerince anlatıyorlardı.

1980 Türkiye'sinin Fatsa'sında sosyalizmin kurulamayacağı herkes bi-

idam sehpalarındaki onurlu ve kararlı haykırışlarda; cezaevlerinde ve dışardaki direnişlerde ve yığılıklarda olduğu kadar, evet bunlarda olduğu kadar ve bunların yanısıra işte bunlar arasında da, yukarıda sıraladığımız alanlarda ve yerlerde de ifade bulur, anlam ve değer kazanır.

Kimlik sorunu ile ilgili olarak yöntem üzerine yaptığımız bu yazı bağlamındaki belirlemeleri ve tartışmaları sonuçlandırmadan önce bir konuya daha değinmek gerekmektedir.

Siyasal kümeleri birleştiren; çeşitli kişileri bir örgüt, bir kuruluş içinde bir arada tutan, bunları ortak davranışlara yönelten, bunlara kimlik kazandıran ve bunların politik, toplumsal vd. faaliyetlerine yön veren ideolojik ve siyasal düzeydir dedik. Bu noktada gözden geçirilmesi gereken noktalardan birisi şudur.

Örgüt, grup ve kuruluşların esas olarak ve ağırlıklı politik faaliyetlerinin muhtevası ile "iç-birlik"leri için aranan ideolojik-siyasal birlik, bu örgütlerin kitlelerle, çeşitli toplum kesimlerinde kurdukları ilişki ve yaratacakları birliklerdeki temel bir araç olarak anılamaz. Özellikle siyasi iktidar mücadelesini doğrudan sürdürüp örgütlemeyen fakat ideolojik-siyasal bakımdan bu tür örgütlerin yönlendiriciliğinde faaliyet sürdüren örgüt, grup ve kuruluşlar ile bunların faaliyetlerine katılan, ya da katılması istenen çeşitli toplum kesimlerinin birlikte hareket edebilmeleri için bir arada oluşları için bu kesimlerin hepsinin bu kuruluşları, örgütleri yönlendiren ideolojik-siyasal hattı benimsemesi şartı aranmaz, aranmamalıdır. Yani, bu tür örgütlerin kucaklaması, faaliyetlerine ve amaçlarına kazanması gereken çeşitli toplumsal kesimlerin faaliyetlerine katılması ve sözü edilen örgütlenmelerle, bu kesimlerin bir arada olması için aynı ideolojik-siyasal çizgiyi benimsemesi şartı ve zorunluluğu aranmamalıdır. Bu tür örgütlerin toplumsal dokusu oluşur ve şekillenirken ayrı düşünce ve felsefeleri savunanlar, örneğin devrimci ideolojileri benimseyenlerle reformist dünya görüşünü benimseyenler bir arada ve ortak faaliyetlerde bulunurlar.

Bu konu bir çok yönden ve büyük ölçüde devrimcilerin kitle çalışması sorununa yaklaşımları ile ilgili bir konudur.

Ashnda bu konu, Devrimci Hareket tarafından ve yurtdışında da Devrimci İşçi tarafından açıklıkla çözümlenmiş bir konuydu. Devrimci Hareket'in kitle çalışması yaklaşımı, kitlelerin en küçüğünden en büyüğüne; en basitten en zoruna kadar her türlü sorununu çözümlü için onlarla birlikte mücadele etme ve bunu genel siyasi mücadeleye bağlı olarak gerçekleştirme yaklaşımı, doğruluğu onlarca kez kanıtlanmış bir konuydu. Hayatın canlı pratiği içinde kitlelerin ve insanların gündelik ya da uzun vadeli sorunlarının çözümünü için mücadele etmeye ve bu mücadele sırasında kitlelerin kendi kendilerini eğitme, kendilerini yönetme deneyi kazanmalarını, sorunlarının çözümünü hakkında söz ve karar sahibi olmalarını sağlama, sağlayamayan bir örgütlenmenin, bir hareketin gerçek anlamda devrimci bir örgütlenme olamayacağını söyleyen, belirleyen Devrimci Hareketimiz değil midir?

Kitlelerin yaşamının her boyutunda ifadesini bulmayan, kitlelerin yaşamı ile her yönden bütünleşmeyen, kitleleri yönetici ve karar verici hale getirmeyi hedeflemeyen, kitleleri örgütlemeyen bir ideolojide devrimci bir dünya görüşü denemez.

Bu açılarındaki bakıldığında, "önce kitle çalışması yapalım, kitleleri örgütleyelim, sonra kimliğimizi tayin ederiz, hangi ideolojii savunacağımızı kararlaştırırız" şeklindeki tutumların mantıksızlığı kolayca anlaşılabilir. Öte yandan, kimlik sorunu, kitleleşme, kültürel, toplumsal

çalışmaların bir toplamı olarak gören anlayışlar da en az yukarıdaki tutum kadar mantıksızdır. Hangi dünya görüşüne göre hareket edeceğine bilemeyen, bilmeden bir örgütlenme, ya da topluluk neyin kitle çalışmasını yapabilir acaba?

Sonuç olarak ve bu bağlamda belirtmek gerekirse, Devrimci İşçi, devrimci dünya görüşünü benimseyen, bu dünya görüşünün ülkemizdeki bir ifadesi olan Devrimci Yol'un ideolojik-teorik ve politik sistematiğini ve çizgisini savunan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin Türk ve Kürt Halklarının siyasal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin yurtdışında ortaya çıkan görevlerini yerine getirmeye çalışan, Türkiye'de ve Avrupa'da bulunan, bu çizginin amaçlarının, hedeflerinin, istemlerinin propagandasını yapan ve bu çizgi ile her türden dayanışmayı en geniş şekilde örgütleyen, bunun yanısıra, savunduğu ideolojinin zorunlu bir gereği olarak bulunduğu ülkelere örgütlenen, bulunduğu ülkelerdeki sınıf mücadelesine katılan, bulunduğu ülkelerde yaşayan Türküyelilerin karşı karşıya bulunduğu sorunların çözümü için mücadele eden, bu doğrultuda toplumsal, kültürel vb. çalışmalar yapan, Türküyelilerin bulunduğu ülkelerin insanları ile her düzeyde eşit bir konumda olması

elde aldığımız kimlik sorunu ile ilgili söyleyecekleri bu genel çerçeveye ele sınırlamak kuşkusuz önemli bir eksiklik yaratacaktır. Bu genel çerçeveden hareketle, Devrimci İşçi'nin tanımlanması sorunu ve faaliyetleri ile ilgili belirtmesi gereken daha başka hususlar da vardır. Bunların neler olduğunu konulara açarak anlayabilmek mümkün olacaktır. Bu halde bile, oldukça kapsamlı olan ve çok çeşitli olgularla ilintisi ve ilişkisi olan bu temel konuların her yönden ve tam bir şekilde belirlenmesi çabalarımızda eksiklikler olacaktır. Bunun bilincinde ve farkında olarak, ele aldığımız olgular demetinin özelliklerini, niteliklerini saptamak suretiyle konulara açmaya ve geliştirmeye çalışabiliriz.

Devrimci İşçi'yi esasta, yani ideolojik planda belirleyip tanımlayan ögenin yanısıra, O'nun şekillenmesinde, başka bir ifadeyle kimliğinin ayrılmaz birer parçası olan bazı unsurlarının oluşumunda etkisi ve ilişkisi: olan diğer olgular nelerdir? Şimdi bunları ele almaya başlayabiliriz.

Devrimci İşçi'yi ideolojik kimliğini yanısıra şekillendiren karakterize eden, tanımlayıp belirleyen iki farklı toplumsal ve siyasal zeminin öze-

Bu alanların ve bu alanlara ilişkin görevlerin birbiri ile temel-tali ilişkisi içinde kıyaslanması mümkün müdür? Bu alanlardan ve görevlerden hangisi temel, hangisi tali olmalıdır? Hemen belirtelim ki, farklı koşullara ve sorunlara sahip de olsalar bu iki zemini, alanı birbirinin karşısına dikmek, Avrupa mı temel, Türkiye mi temel diye bir soru sormak doğru değildir. Problemin bu şekilde ele alınışı yanlış. Yanlış sorulmuş sorulara ise doğru cevaplar bulmak mümkün değildir.

Türkiye devrimine ilişkin ve yurtdışına yönelik olmak şeklinde, ikili görevler bütünlüğü içinde ele aldığımız görevleri temelde birleştiren, bu ikili görevi ve bu görevlerin gerçekleştirildiği alandaki faaliyetleri esasta birbirine bağlayan ideolojik-siyasal düzeydir. Bu düzey, Türkiye Devrimci Hareketi'nin benimsediği ve savunduğu dünya görüşüne ve siyasi çizgiye denk düşmektedir.

Bu bakımdan vurgulamak gerekmektedir, Türkiye'ye ilişkin görevler de olsun, yurtdışına yönelik faaliyetler de olsun temel olan, belirleyici olan Türkiye Devrimci Hareketi'nin dünyaya, olaylara bakış tarzı, bunları yorumlayış şekli, yöntemi, anlayışı, perspektifi, teorik ve siyasal çözümlemeleridir. Yani, perspektifi, anlayışı, amaçları, bakış açısı, yöntemi, çalışma tarzı ve diğer yönleri ve unsurlarıyla Devrimci Yol çizgisi hem ülkeye ilişkin faaliyetlerimizde hem de yurtdışındaki faaliyetlerimizde temeldir, esastır.

Başka bir ifadeyle bizler, yurtdışı zemininin kendisinden kaynaklanan bir yükün soruna müdahale ederken, bu müdahalenin bir şekli olarak çeşitli faaliyetler için gereken, yabancı düşmanlığından gençliğin sorunlarına, işsizlik sorunundan irkçiliğe, eğitim sorunundan savaş tehlikesine, ekonomik sıkıntılardan kültürel sorununa kadar çok çeşitli sorunlarla uğraşırken, bu faaliyetleri, Avrupa'da yaşıyoruz diyerek Avrupa'daki herhangi bir fikir akımının, ideolojinin perspektifine, amaçlarına ve şiarlarına göre değil, Marksizm-Leninizm'in ülkemizdeki devrimci bir yorumu olan Türkiye Devrimci Hareketi'nin perspektifine, anlayışına, teorik ve siyasal çözümlemelerine, yöntemlerine ve şiarlarına göre ele alınız. Yurtdışında ortaya çıkan en basit bir sorunda bile bizler, bu dünya görüşünü yeniden şekillendirmeye, bu sorun bağlamında devrimci görüşümüzü yeniden ifadelendirmeye çalışırız.

Örgütlenme alanı ve şekli, faaliyetlerimizin kapsamı, hitabetçiliğimiz güçler bağlamında ve bulunduğumuz, açıkta ki temel olan, bulunduğumuz, yaşadığımız zemindir, Avrupa'dır, yurtdışıdır. Burada ise bizler, Türkiye Devrimci'nin kendisini değil, Türkiye Devrimci'nin yurtdışında ortaya çıkan her türden görevini yerine getirmeye çalışırız. Bunun anlamı, Türkiye'deki gençliği veya işçileri değil, yurtdışında yaşayan Türküyeliler ve Türküyeliler işçileri örgütlemeye çalıştığımız, bunların karşı karşıya bulunduğu bir yükün soruna uğraştığımızdır.

Örgütlenme, faaliyetlerin kapsamı, hitabetçiliğimiz güçler yönünden temel olan yurtdışıdır; faaliyetlerimiz ve bütün çalışmalarımızda ideolojik ve siyasal yönden temel olan ise Türkiye Devrimci Hareketi'nin çizgisi, anlayışı ve perspektifidir.

Kısaca vurgulamak gerekirse, Devrimci İşçi, hem Türkiye Devrimci'nin yurtdışında ortaya çıkan görevlerini yerine getirirken, hem de yurtdışında Türküyeliler ve yerli güçler arasında toplumsal, siyasal, kültürel vb. faaliyetleri örgütlerken devrimci dünya görüşüne göre hareket etmelidir. (*)

Sözgelimi: Devrimci Yol'un dünyadaki genel durumu ilgili tesbitleri; Emperyalizm-bağımlı ülkeler ilişkileri sorununa, sosyalizm-kapitalizm

in gerekli her türlü çalışmayı yapan, halkların ve emekçilerin aleyhine olan her türlü gelişmeye karşı tavır alan ve tavır alınması için çalışan, insanların buldukları her süreçte ve her ilişkiye özgürece karar alabilmeleri, kendi yaşamlarını kendi istek ve arzularına düzenleyebilmeleri için mücadele eden ve bu amaçlar doğrultusundaki faaliyetleri sırasında, bu faaliyetlerin planlanması, tartışılması ve hayata geçirilmesinde demokratik bir ilişki ve çalışma tarzını hakim kılmaya çalışan bir örgütlenme, bir hareket, bir gruptur.

Yaşadığımız ve bulunduğumuz yerde, yani yurtdışı zemininde bizlerin ideolojik, siyasi, toplumsal vd. alanlardaki görevlerimizin daha doğru şekillerde kavranılması ve yerine getirilmesi için zorunlu olarak

likleri, nitelikleri ve koşullarıdır. Bu iki farklı toplumsal ve siyasal ilişkiler sisteminin birisi Türkiye, diğeri yurtdışı, daha dar bir ifadeyle Avrupa'dır. Yurtdışı kendi içinde yine farklı özelliklere sahip çeşitli alanlara ayrılmaktadır. Devrimci İşçi olgusunu tartışırken şimdiye kadar yapıldığı gibi sadece Almanya zeminini toplumsal-siyasal özelliklerini öne çıkararak, Almanya'yı temel alan bir belirleme tarzı eksik ve yanlıştır. Devrimci İşçi'yi ve O'nun faaliyetlerini doğru kavramak istiyorsak, Türküyeliler ve Devrimci Yolcuların bulunduğu her alanı ve yeri birlikte ele almak zorundayız.

Koşulları birbirinden oldukça farklı olan bu iki toplumsal ilişkiler sisteminin yurtdışındaki devrimcilere yüklediği görevlerde de kaçınılmaz şekilde bir ikili yan olacaktır. Bunları Türkiye devrimine ilişkin çok yönlü görevlerle Avrupa'daki sınıf mücadelesine ilişkin görevler olarak formüle edebiliriz.

çatışması olgusuna, sosyalizm güçleri arasındaki çatışmalara ve bölünmelere yaklaşımları, sosyalizm, demokrasi ve devrim anlayışı, vb. konulardaki tesbitleri, bizlerin yurtdışında kuracağımız çeşitli ilişkileri ve sürdürüleceğimiz siyasi toplumsal faaliyetleri de yönlendiren, etkiler, belirler. Ç.K.P.'nin iç dünya teorisini benimsemeyen, buna karşı olan Devrimci Yol, Avrupa'daki mevcut rejimleri Türkiye devriminin temel müttefiki olarak göremez. Sosyalizme barışçı yoldan geçişi mümkün görmeyen Devrimci Yolcular bu tez etrafında ortaya çıkan kırmızı Avrupa'daki çeşitli kümelemelerle ve gruplarla kuracakları ilişkide burası Avrupa'dır diyerek sosyalizme barışçı yoldan geçişi savunan bir anlayışı benimseyemez. Böylesi gruplarla Türkiye için ve bulunulan ülkedeki gelişmelerde müdahale yönünde "bir şeyler" yapmak başka bir şeydir, bu grupların ideolojik görüşlerinden etkilenmek, ya da kendi ideolojik çerçeveyi sulandırmak başka bir şeydir. Avrupa'daki çeşitli Sovyetçi eğilimlere karşı olsun, Avrupa Komünizmi şeklinde ifade bulan bir takım çizgilere karşı olsun, Devrimci Yol ideolojik-politik çizgisinin belli bir yaklaşıma vardır. (***) Bizler bu çizgiler etrafından örgütlenirken çeşitli faaliyetlerin içinde yer alırız. (Sendikal faaliyetler, barış hareketi, çeşitli insiyatifler vb.) ancak ideolojik olarak, teorik planda bu çizgilerin tezlerini, yaklaşımlarını benimsemeyen ve mümkün olduğu ölçüde, başarabildiğimiz oranda kendi devrimci çizgimizi savunuruz. (Biliçli olarak kendi devrimci çizgimizi diyoruz, örneğin Alman Solu'nun büyüğe bir bölümü M-L çizgi veya Devrimci Hareket denildiğini duyduklarında dudak büküyorlar, küçümsemeye, alaya bakıyorlar bunlara, hatta doğmatik diyorlar. Onlar öyle yapıyorlar diye biz, bizi biz yapan çizgiyi savunmaktan, onun gereklerini yerine getirmekten vazgeçemeyiz.)

Devrimci Yol çizgisi bir çok yönüyle yerel bir hareket olsa bile bazı önemli yanlarıyla ve temel perspektifleriyle evrensel bir harekettir. Hareketimizin tesbitleri ve pratiği içinde, uluslararası Sosyalist Hareketin tıkanmışlığına çözüm önerileri de bulmak mümkündür. Kendi çizgimizi bu nedenle savunmak görevimizdir. Kaldık Devrimci Yol, herşeyiyle ve her yönüyle meşru bir harekettir, haklı ve çağdaş bir davadır.

Kuşkusuz bizim devrimcilliğimiz, her lafın başında M-L olduğumuz, devrimci olduğumuzu tekrarlamakta ya da bunları yüksek sesle bağırılmaktan, asıp kesmekten, sert ve gösterişli havalardan, böbürlenmekten geçmez. Kendilerini M-L hareket olarak tanıtan bir takım çizgilerin, partilerin ve devletlerin özgülük ve sosyalizm adına yaptıkları bir yükün anlaşılmasını, ürktünlü yaratıcı, deşet verici bir yükün eylemin ve faaliyetin hala devam ediyor olduğu günümüzde bizim devrimcilliğimiz, kendi içimizde, kitlelerle kurduğumuz ilişkilerde, faaliyetlerimizde, mücadelede, kısacası yaşamımızın her boyutunda ifade bulmalı, şekillenmelidir.

Devrimci İşçi'nin, Devrimci Yol'un ideolojik-politik çizgisinden esinlenmesi, dünya görüşü olarak ve Türkiye Halklarının kurtuluş yolu olarak Devrimci Yol'u görmek demek, kuru bir ajitasyon, ya da Devrimci Yol'un tezlerini basma kalıp bir şema halinde yurtdışı pratiğinin üstüne oturtmak anlamına gelmez. Böyle kaba yaklaşımlar, safımızda geçmişteki bazı yanlış kavrayışların bir ürünü olarak hala mevcuttur. Hem bu dar, yanlış kavrayışların önüne geçmek, hem de bu sırada yaratılan bulanlığı gidermek için sorunu tarihsel oluşum bağlamı ile birlikte biraz açmak yararlı olacaktır.

Devrimci İşçi, Türkiye toplumunun 65'lerden sonra iktisadi ve siyasi sebeplerle içine girdiği alt üst oluş ve kampaşma-kutuplaşma sürecinin

70'lerden sonra giderek genişlemesi, yaygınlaşması noktasında, bu alt üst oluşa bir müdahale, dolayısıyla toplumsal süreci devrime doğru, halk kitlelerin çıkarna olacak şekilde geliştirme, yönlendirme ihtiyacının, hayatın ortaya çıkardığı bu ihtiyacın ürünü olarak oluşmuş bulunan Devrimci Hareket'in ideolojik ve siyasal tesbitlerini ve hatlarını benimseyen yurtdışındaki Türkiyeliler devrimcilerin oluşturup örgütledikleri bir harekettir. Devrimci İşçi bu yönüyle Türkiye toplumunun yaşadığı kutuplaşmanın, saflaşmanın yurtdışındaki bir ifadesi, bir yansımasıdır. Devrimci İşçi bu saflaşmadan etkilenen yurtdışındaki işçilerin de kendilerini tanımladıkları bir hareket olmuştur Devrimci İşçi. Bu tamamen doğal bir gelişimdir. Yani, bu durum, özel olarak insan iradesinin zorlaması ile ortaya çıkmamıştır. Türkiyeliler yurtdışında da saflaşma, kutuplaşma zorunluluğu duymuşlardır. Devrimci İşçi işte bu zorunluluğun ifadelerinden birisidir. Devrimci İşçi Türkiye toplumunun iç savaş noktasına kadar varan kutuplaşmasının yurtdışı koşullarındaki yansımasıdır.

Türkiye'deki sınıfsal ayrışma ve zümreleşmenin, kapitalizmin yukarıdan aşağı çarpık ve hızlı gelişiminin ürünü olan bu bölünmüşlük durumu, kutuplaşma olgusu halen varlığını sürdürmektedir. Tarihsel, toplumsal, ekonomik, dinsel, ulusal vb. özellikler nedeni ile bu kutuplaşma olgusu bizim ülkemizde, benzer süreçte diğer ülkelere göre daha sarıncı, daha çatışmalı ve daha hızlı gelişmiştir, gelişmektedir. Siyasal planda, son 20 yılda faşizm güçleri ile emekçi halk güçleri şeklinde iki ana blokta, bu iki blok arasında kuşkusuz değişik kutuplaşmalar vardır. ifadesinin bulun bu kutuplaşma, (faşizm güçlerinin 12 Eylül 80'deki darbeye kendilerini yeniden örgütleyerek sürece yaptıkları müdahale ile emekçi halk yığınlarının örgütlülüklerini dağıtıp işleme hale getirmiş olmalarına ve sağladıkları siyasi-askeri üstünlüğün yarattığı elverişli ortamda sınıfsal ve siyasal kutuplaşmanın, siyasal arenaya yansımaları için her türlü önemi almış olmalarına rağmen) ortadan kalkmamıştır. Sistemin, ekonomik, siyasal vd. özellikleri, hareketi nedeniyse bu veya bu şekilde ama mutlaka, kamplaşma olgusu kendisini açığa vuracak, siyasal plana yansıyacaktır.

Bu durum, nasıki egemen sağ ideoloji kaynaklı çeşitli siyasal akımların ve güçlerin bugünden kendi çizgileri doğrultusunda siyasal arenaya çıkmalarının şartlarını sunuyorsa, aynı şekilde devrimci ideoloji kaynaklı siyasal güçlerin de kendi çizgileri ve devrimci alternatifleri ile ortaya çıkmalarının şartlarını yaratmaktadır. Mevcut duruma ve sorunlara devrimci çözümlerin bir program, bir alternatif, bir çizgi, bir güç olarak müdahale imkanları gündeme gelmektedir.

Yine bu durum, dün olduğu gibi yarın da yurtdışındaki Türkiyelileri etkileyecek, saflaştırıp kamplaştıracaktır. (Bunun nedeni yurtdışındaki Türkiyelilerin büyük bir çoğunluğunun hala memleketle çok güçlü ilişkileri sürdürüyor olmalarıdır.) Devrimci İşçi'ye bir hareket, bir örgüt olarak ideolojik-siyasal yönden damgasını basan işte bu durumdur. Devrimci İşçi'nin ideolojik-siyasal kimliği bu süreçte, böyle bir ilişki- nin, bağın üzerinde şekillenmiştir. Yani Devrimci İşçi, yukarıda çok genel bazı özelliklerini sıraladığımız Türkiye'deki toplumsal sürece, belli bir ideolojik çizgide, belli bir programla ve belli bir tarzda; kısacası emekçi halkların lehine olacak şekilde müdahale eden Devrimci Yol'un ideolojik-siyasal çizgisinin damgasını taşımıştır, taşımaktadır.

Devrimci İşçi'nin Devrimci Hareket'in ideolojik-politik çizgisinden esimlenmesinin anlamı ve şekli Türkiye Hareketi çerçevesindeki görevler bağlamında da görebilmek mümkündür.

Devrimci İşçi'nin en başta gelen görevlerinden birisi, yurtdışında Türkiye Devrimi ile en geniş bir dayanışma hareketinin örgütlenmesidir. Politik olmasının sebebi belli politikalarla dayanışmayı örgütlemesindedir. Bu bakımdan Dayanışma Hareketi'nin politik muhtevası bizler için daha önemli olmalıdır. Bu politik muhteva neye göre şekillenecektir? Yani Dayanışma Hareketi'nin muhtevasının hangi temeller üzerinde yükselceğini, hangi söylemlere sahip olacağını, kim ve neye göre tayin edecektir? Yani bu hareket hangi politikaya tabi olacaktır?

Dayanışma Hareketleri ilk önce, yani her şeyden önce dayanışmaya konu teşkil eden ülkedeki politik programlarla ve bu programı uygulamaya çalışan güçlerle ilgilendirir, dayanışır.

Devrimci İşçi'nin örgütlemek zorunda olduğu (ya da varsa böyle önceden oluşmuş hareketler) etkilemek, yönlendirmek zorunda olduğu Dayanışma Hareketi, Türkiye zemininde devrimci bir programa ve bu programı örgütleyip geliştirmeye çalışan güçlerin kendi önlemlerini koydukları kısa ve uzun dönemli politikalara göre oluşur, şekillenir.

Dün (70-80 arası) Devrimci Hareketin sivil faşistlerin devlet desteğindeki saldırılarına karşı en geniş halk kesimlerini örgütlemeye politikasına nasıl yurtdışında da Dayanışma Hareketi'nin programına Bozkurtlar olayını adlandırmışsa, yine hareketimizin C.H.P hükümeti dönemindeki uygulamaları ve sıkıyönetim baskılarına karşı CHP kitlelerine yönelik çalışmaları yurtdışında da Dayanışma Hareketi binşesinde, genelde reformizme karşı bir tavır alışı beraberinde getirmişse; yine dün, ülkemizdeki faşizme karşı sürdürülen mücadelenin ideolojik-teorik boyutu devlet sorununu faşizm bağlantılı olarak bizlere ele adlandırmış ve bu, şu veya bu ölçüde Dayanışma Hareketi'nin programına, politikalarına yansımışsa; (bu yansıma ve etkilenmeler istenen ölçüde olmamış olabilir, bu biraz da bizim eksikliğimizdir. Özellikle Direniş Komiteleri, yeni toplumsal ilişkiler sistemi, halk kitlelerinin ülke yönetimine aktif siyasal katılımı olayı, devrimci demokrasi anlayışımız, sosyalizm konusundaki tutumumuz gibi önemli ve ayırdedici özelliklerimiz daha geniş çaplı anlatılabilir, ve Dayanışma Hareketi'nin programı daha kalıcı ve daha anlamlı olabilir.) Cuntadan sonra Dayanışma Hareketi'nin idam-operasyonlar ve baskılarına karşı olma düzeyine inmesi, şimdilerde de insani bir olay derecesine düşmesi esas olarak yukarıda olabildiği dediğimiz şeylerin başarılmasından (bugünkü koşullarda da Türkiye'deki devrimcilerin kendi önlemlerine koydukları politikalar (ve tabii ki bu politikaların tabii olduğu ideolojiler, teorik sistemler) ve bu politikaların temel programı, yurtdışı çalışmalarını ve Dayanışma Hareketi'nin politik faaliyetlerinin muhtevasını etkileyecek, yönlendirecektir.

Bugün Türkiye'deki devrimciler 80'deki gibi mücadele halinde olmasalar da, çok çeşitli mücadele araçlarına sahip olmasalar da, merkezi bütünlüklü bir hareket olma noktasına tekrar yükselememiş ol salar da,

a) Kendileriyle dayanışılacak bir devrimci politik çizgi vardır. Demirelin, Ecevit'in ve daha bazı güçlerin politik programlarını ve faaliyetlerinin yerine devrimcilerin politik programlarını ve faaliyetlerini önermek mümkündür Dayanışma Hareketi.

b) Sınıflar mücadelesine, Türkiye'deki mevcut toplumsal sürece merkezi bütünlüklü bir devrimci hareket düzeyine yükselerek müdahalede bulunmak isteyen, kısacası DEV-GENÇ-THKP-C , Devrimci Yol çizgisi çerçevesinde ve temelinde güçlü bir devrimci siyasal hareket oluşumunu önlenirle koymuş devrimciler vardır, kendileri ile dayanışılacaktır.

c) Bu iki olgunun politik muhtevasını etkilediği, etkileyeceği Dayanışma Hareketi'nin gündeminden düşmeyen bir başka konu vardır ki, o da insan hakları sorunu, genelde rejimin yüzünü teşhir, zulüm altındaki insanlarla dayanışmadır. Bu konu ancak a-b şıklarındakiyle birlikte ele alınır bir anlamı olur. Değilse Dayanışma Hareketi kilise, vakıf gibi yardım kurumuna dönüşür ki buna da Dayanışma Hareketi denemez. (***)

Buraya kadar anlatılmaya çalışılan şeylerin, Dayanışma Hareketi'nin bulunulan ülkelerdeki Türkiyelilerle ilgili olmadığını, yani bu görevin sadece, örneğin Alman ilericilerine, solcularına anlatılmaya yerine getirilemeyeceğini, Türkiye devrimi ile ideolojik-politik planda bağ kurma görevinin aynı zamanda Türkiyelilere de hitabetmesi gereken bir görev olduğunu hatırlatıp vurgulamakta yarar vardır. Bu, hem Dayanışma Hareketi'nin kalıcılığı açısından önemlidir, zorunludur, hem de Türkiyelilerin politiklaşması ve devrimleşmesi diye bir görevimizin önemli bir parçası olması nedeniyle önemli ve zorunludur. Türkiyeliler yurtdışında da olsalar, ülkelerindeki ekonomik, politik, toplumsal sorunlarının nasıl çözümlenebileceğini, Türkiye'nin nasıl kalkınabileceğini, çalıştıkları ülkelerdeki maddi teknik uyurluğun, düzenliliğin ve özgürlüklerinin memleketlerinde de olup olamayacağı, akrabalarının, hemşerilerinin, vatandaşlarının ezilip horlanmaktan ve yoksulluktan nasıl kurtulacaklarını vb. sorunları merak etmekte, tartışmaktadır. Bir çoğu egemen sınıf partilerinin önerdiği çözümleri belki de doğru bulmaktadır. Bizim bu insanlara bütün bu sorunların gerçek çözümünün nerede yatığını anlatmak gibi bir görevimiz de var. (Bu görev bizim insanlarımızın geriyeye dönüp düşünmelerinden de bağımsız bir olaydır.)

Yani ister burada kalacak olsun, isterse de döncek olsun, ister 1. kuşaktan, isterse de 2-3. kuşaktan olsun yurtdışındaki Türkiyelileri devrimleştirme, dünyaya, hayata devrimciler gibi bakabilen insanlar haline getirmek gibi, başka bir deyişle insanlarımızı burjuva ideolojisinden, onun çeşitli türlerinden kopmalarını sağlamak gibi, bütün görevlerin başında gelen bir görevimiz var ki, bu asla ihmal edilemez.

Bu görev en anlamlı bir şekilde kuşkusuz insanlarımızın günlük yaşantısı içinde verdiği kavga da şekil-

lenmelidir. Bu bakımdan devrimciler bir din çağrısı değildir. Devrimci-leşirmek olayı; insanlarımızı, insanlarımız arasındaki ilişkileri, ve bunların içinde yer aldıkları kurumların devrimleştirme denen olayı, Türkiyelileri hayal dünyasına çıkarmak gelecek güzel günler üzerine, methiyeler düzmek değildir. Biz kimseye güzel bir vatan sözü veremeyiz, veremeliyiz de. Kuşkusuz bizler idealimizdeki yeni insanı, yeni toplumsal ilişkiler sistemini her zaman anlatırız, ama bunun elde edilmesinin yolunu da bu ideale ulaşmak isteyenlerin şimdiden mücadele etmelerinden geçtiğini, bu ideal uğruna örgütlenmek gerektiğini söylemekten ve bunu yapmaktan da bir an bile geri durmayız.

Buraya kadar anlatıklarımızı yerine getireceğimiz mekan yurtdışıdır. Yani bizim ülkemizden oldukça farklı bir dünyaya yapaçağımızı Hitabetimiz, selendimiz, örgütlemeye çalıştığımız insanlar ruhi şekillenme, duyuğu, kültürel özellikleriyle, ideolojik-siyasal şekillenmelerle Türkiye'yi fakat maddi yaşamın bir başka toplumsal sistemde devam ettiriyor, bir bakıma farklı özellik ve nitelikteki bir başka toplumsal biçimlenme tarafından kuşatılmış, ilkel ya da modern, geri ya da ileri, güzel ya da çirkin, bütün yönleriyle bir insan topluluğu olarak modern ve gelişmiş bir ilişkiler sisteminin içine serpiştirilmiş, ya da kümeleşmiş. Bu kümenin modern, gelişmiş ilişkiler sistemi ile ilişkisi Tuzluca'yı geçekonu mahallesinin Ankara kenti ile ilişkisinden çok farklı. Yani, aynı toplumun, aynı ruhi, dinsel, kültürel ve iktisadi bütünlüğün kendi içinde zümreleşmesi, farklılaşması değil burada söz konusu olan. İçinde yer aldığı toplum insanlarıyla, -sözgelimi işçiler açısından- aynı iş yerinde, aynı makina karşısında sekiz saat durmanın ötesinde herhangi bir ortak yanı olmayan, ya da varsa başka ortak yanı -ki var- bunun bilincinde henüz olmayan bir insan ve topluluk türü. Ama kendi içinde ideolojik-politik planda kutuplaşmış bir topluluk (bu tamamen böyle olmasa bile genişçe bir kesim açısından böyle) ve bu topluluk, içinde yer aldığı topluma doğal bir çatışma içinde. Başka türlü de olamazdı zaten. İşte bizim siyasal çalışma yapaçağımız, ilişkilerini, kendilerini politiklaştırıp, devrimleştirmeçimiz alan böyle bir alan. Bu alanın daha bir yığın özelliğini sıralayabiliriz. Buraya kadar yazdıklarımızı ya da bilinen bir yığın görevi yerine getireceğimiz alan böylesi bir alandır. Bu noktada önemle üzerinde durulması gereken konu şudur:

İdeolojik ve siyasal olarak kazanmaya çalıştığımız kesimlerin günlük ekonomik, demokratik, insani, kültürel vb. sorunlarının çözümü için mücadele etmeden bu kesimlerin temel bazı tercihler yapamayacağını bilerek tercih ediyor. Bir başka ifadeyle hayatın çok yönlü olduğunu bilmek ve temel siyasal tercihlerin kolay kolay yapılmadığını, onlara küçük sorun için verilen kavgaların temel tercihler konusunda önemli olduğunu bilmek zorundayız. İdeolojik-siyasal bir perspektifin gündelik yaşam içinde şekillenmesi de diyebiliriz buna. Gündelik yaşamın ortaya çıkardığı sorunların çözümlerini ideoloji yerine koymak, daha doğrusu ekonomik, demokratik sorunların çözümü için önerilebilecek formülleri teorileştirip bunları bizleri bir arada tatabilecek ideolojik ve siyasal kimlik düzeyine çıkarmak doğru bir yaklaşım değil-

dir. Herhangi bir ideoloji ve siyaseti olmayan, geçici birliklemleri ve faaliyetleri Devrimci İşçi'yi tanımlayan öğeler görmek mümkün ve doğru değildir. Söz gelimi, gençlik ve kültür çalışmasını kendisini kimlik yerine koymak doğru bir yaklaşım olamaz.

O zaman şöyle bir tanımlama yapabiliriz:

Devrimci İşçi, hem ideolojik-siyasal muhtevallı görevleri yerine getirip örgütleyen, hem de demokratik, toplumsal, kültürel muhtevallı görevleri yerine getiren bir harekettir, bir hareket olmalıdır. İdeolojik-siyasal muhtevallı görevlerle, demokratik, toplumsal, kültürel muhtevallı görevler zaman zaman iç içe geçebilir, birbirini etkiler, hatta kimi zaman da birinci ikinciyi de kapsar. Fakat bunu çoğu kez somut durum, hayatın kendisi tayin eder.

Her şemanın eksikliği bilerek konuyu şöyle sematize edebiliriz: Hem Almanlara ve diğer uluslardan insanlara, hem de Türkiyelilere hitabeden Dayanışma Hareketi görevleri yani Türkiye devrimine ilişkin görevler, ideolojik-siyasal muhtevallı görevler ve Devrimci İşçi böyle bir görevi yerine getirmek durumunda-dır.

Ağırlıklı Türkiyelilerin yurtdışında yaşıyor olmalarından ileri gelen ekonomik, demokratik, kültürel, insani sorunlarının çözümü için yerine getirilmesi gereken görevler ise demokratik muhtevallı görevlerdir ve Devrimci İşçi böyle bir görevi birinci görevin zorunlu bir devamı, gereği, hatta ayrılmaz bir parçası olarak yerine getirmek durumundadır.

Demokratik muhtevallı görevler ne ölçüde ve ne kadar fazla yerine getirilirse, ideolojik, siyasal muhtevallı görevleri yerine getirmekte o ölçüde kolaylaşır.

İdeolojik, siyasal muhtevallı görevler, ne ölçüde sağlıklı, açık ve net olursa, demokratik muhtevallı görevler de o ölçüde rahat yerine getirilir.

Bu görevler birbirlerinin karşısına dikilemeyeceği gibi, birbirlerinin önüne de geçirilemez.

Bu perspektiften yola çıkarak Devrimci İşçi'nin bu görevleri birlikte yerine getirebileceği özelliklere, kurulumlarına sahip bir hareket olmasını, faaliyetlerinin bu görevlere göre şekillenmesini, sürdürülmesini savunmak ve bunu ısrarla yerine getirmek gerekmektedir.

Devrimci İşçi'nin ideolojik-siyasal görevleri bugünkü durumda neleri içermelidir?

Devrimci İşçi insanlarımızın (Türkiyelilerin) dünyada, Avrupa'da ve ülkemizde olup bitenleri devrimci bir bakış açısıyla değerlendirebilmelerine yardımcı olmalı, bu çabaya önderlik etmelidir. Bu devrimci dünyanın görüşünün geniş bir kesimin ideolojik tercihi haline gelmesi, insanlarımızın burjuva dünyaya görüşünün etki alanı dışına çıkarılması mücadelesi demektir.

Devrimci İşçi, hitabet ettiği kesimlere, Türkiyelilere ve yabancı ülke kamuoyuna ve sol kesimlerine, Türkiye'deki toplumsal sürece karakterini, gelişimini ve bunun emekçi halkın lehine değiştirilmesinin nasıl olacağını teorik ve pratik olarak

NELSON MANDELA:

BİZ SİYAHILAR; REFORMLAR DEĞİL, İKTİDAR İSTİYORUZ!

1964'den bu yana tutuklu olan ANC'nin (Afrika Ulusal Kongresi) lideri Nelson Mandela'nın karısı Winnie Mandela kocasının 21.08.1985'de Johannesburg'da 60 gazeteci önünde "Şu an söz konusu olan Güney Afrika'da iktidarın siyahılara ne zaman devredileceğidir. Ulusal uzlaşma zamanı geçmiştir." dediğini kaydetti.

1985 ortalarında Güney Afrika'daki durum bugüne kadar görülmemiş bir biçimde patlama düzeyine gelmiştir. Botha rejiminin tüm hayali reform gayretleri itibar görmeyerek ırkçı beyaz rejimine karşı olan mücadelesini kitlesel bir düzeye ulaştırıyor. ırkçı polis ve ordu-nun halk üzerindeki sayısız kanlı saldırıları kitlesel hiddetini bilemiştir.

Güney Afrika'nın 36 sanayi merkezinde olağan üstü durumun ilan edildiği sırada, UDF'nin (Birleşik Demokratik Cephe) sözcüsü Stone Sizani binlerce insanın katıldığı bir cenaze töreninde açıklaması, "Devlet bizi olağan üstü durumumuzu ilan etmekten alıkoymaz" olmuştur. O zamandan bu güne dek huzursuzluk ve karşılıklı çarpışmalar Güney Afrika tarihinde meydana gelen tüm isyan ve direnişleri aşan bir boyuta ulaşmıştır. Siyah halkın öfkesi tahmin edilemeyecek kadar yükselmiştir.

ANC (Afrika Ulusal Kongresi) Nisan'daki bir açıklamasında, halkta varolan ve gelişen huzursuzluklar yukarıdan derinleşen kriz, bizim tüm bağımsızlık cephemizin ve mücadeleden halkımızın tüm kesimlerinin dikkatli davranmasını gerektirmektedir. Bu sebeple halkımızın tüm kesimini Beyaz ırkçı sistemini ve ülkeyi sürekli idare edilemez bir hale getirmek için mücadele etmeye çağırda bulunmuştur.

Cenaze töreninde katılan:

Siyahların yeniden örgütlenişini 1983'de Anayasa değişikliğine karşı başlayan **boykot hareketi ile başlamıştır**. Boykot hareketi üç odalı parlamento seçimlerine karşı düzenlenen boykot hareketi ile en yüksek düzeye ulaşmıştır. Çünkü özellikle kenar mahallelerde oturan siyah gençler nefret edilen ırkçı rejime karşı öfkelerini sürekli bu tip eylemlerde gösteriyor ve açığa koyuyor. ırkçı rejim her boykot hareketine karşı kanlı askeri saldırılarla karşılık veriyordu. Kilise kaynaklı açıklamalara göre bu yılın ilk altı ayında içerisinde en az 1.000 kişi öldürüldü ve sayılamayacak kadar insan yaralandı.

Aslında ölü ve yaralı sayısı bu rakamların çok üzerindedir. 21 Mart'ta yapılan cenaze törenine karşı düzenlenen kanlı katliam çok önemli derecede bir provakasyondur. Cereyan eden karşılıklar sırasında öldürülenler için yapılan cenaze töreninde bir araya gelen binlerce insanın üzerine ırkçı rejim tarafından hunharca, silahlı bir biçimde saldırılmıştır. Öldürülenlerin sayısı en az 43 civarındadır. Yaralıları da sonradan öldürülmüştür. Sayısı çok kabarmış olan kayıp insanların yakalamp hapisanede işkence mi edildiği yoksaklanıp kayıplara mı karşıtıkları belli değildir.

Güney Afrika'da siyahlar için açık toplantı ve gösteriler "terörizm" ve "komünist komploya" karşı çıkarılan konularla tamamen yasaklanmasından bu yana, ırkçılar tarafından öldürülenlerin cenazelerini kaldırılması siyahlar için ırkçı rejime karşı tek eylem biçimi olmuştur. Ayrıca 21 Mart 1960'da Güney Afrika po-

lisi tarafından "Pasaport Kanununa" karşı yapılan silahlı gösteriye katılan 69 silahlı siyahın katledildiği Sharpeville'deki "meşhur" katliamın 25. yıldönümüdür.

On yıllardan beri sürekli politik huzursuzluklarla sarsılan ırkçı rejimin ayakta kalabilmesinin tek dayanağı örneği görülmemiş saldırılar, sürekli emperyalizmden aldığı yardım ve emperyalizme işbirliğidir. Birleşmiş Milletlerin güzel renkli tüm karar ve hoş formüle edilmiş dünya insan hakları bildirilerine rağmen, emperyalistler siyahların kölece sömürülmesinden en çok kazanç sağlayanalardır. Güney Afrika cumhuriyetindeki sanayi mamüllerinin %80'i yabancıların kontrolü altındadır. ABD, İngiltere, B. Almanya, İsviçre (altın ticareti) ve Japonya en önemli ticaret ortaklarıdır. Emperyalistler açısından en önemli sömürü mamülleri, siyahlar tarafından korkunç çalışma koşulları altında yer altı ocaklarından çıkarılan altın, uranyum vs. gibi ülkenin doğal yeraltı kaynaklarıdır. Bunun yanı sıra Güney Afrika, emperyalistlerin sömürü mekanizmasının Afrika kıtası üzerindeki devamının sağlanması için Emperyalizmin gönüllü polisliğini de üstlenmektedir. Güney Afrika'nın sistemli bir biçimde komşu ülkelere terk edilmiş hareketlerine ve ilerici rejimlere saldırısı, Mozambik'e karşı girişilen askeri işgal ve 1980'de Güney Angola ve Namibia'ya karşı açık bir biçimde yürütüldüğü savaş bu ispatlayan örneklerdir.

REJİMİN KRİZİ

Bu savaş hem aynı zamanda büyük insan ve politik kayıplara yol açan ve beraberinde ölçülemeyecek derecede askeri harcamaları getiren Güney Afrika'daki ırkçı rejimin krizinin nedenlerinden bir tanesidir. Savaşın tüm getirdikleri arasında, altın fiyatlarının ve kuraklık sonucu tarım üretiminin düşmesi genelde ekonomik krizin derinleşmesi olmuştur. Bunlar ırkçı mevcut rejiminin yerleşmesinde önemli faktörlerdir. 1983'deki Anayasa "reformu" rejimin kendi hakimiyetini takviye etmek, ömrünü uzatabilmenin bir çabası olmuştur.

Bizce mevcut rejim içerisinde faşist yapıların kurulmasına çalışılması olarak çok iyi bilinen "demokrasiye dönüş" tiyatrosu 1983'de Güney Afrkida da oynatılmaya başlamıştır. Tüm yetkiler Devlet-Başkanının ve onun tarafından generallerin hakim olduğu Güvenlik Konseyi hakimiyetine sunulmuştur. 5 yıllık iktidar süresince Botha ülkeyi tek başına idare edebiliyor. Meclis oyla seçilmeyiştir, yalnızca yenilenmiştir. Bir Anayasa Mahkemesi işlemektedir. Botha parlamentoyu istediği zaman dağıtmaya ve ülkeyi dışarıdan bir kontrol olmadan olağanüstü hal durumuyla idare edebilecektir.

ırkçı rejim ilk olarak, resmi olarak sözde anayasal meşruluk kazanılmaya çalışılmıştır. Böylece ırkçı rejime karşı olan her eleştiriyi "Anayasa dışımanı" ve "vatan hainliği" ile suçlama imkanı oluşturulmuştur. Anayasa ile beyaz azınlıklar arasındaki tüm burjuva demokratik unsurlar bile yok edilmiştir. Siyahlara verilen tek taviz 1950'lerin başında tamamen yasaklanmış olan karşı ırkçılardan evlilik serbestliğinin kısmen tanınması olmuştur. Buna karşı Winnie Mandela'nın tepkisi, "bizim için önemli olan politik haklardır, yoksaklanıp pembe kıçlar değildir. Onu kendileri için saklasınlar" olmuştur.

ANAYASA'YA KARŞI BAŞARILI BOYKOT

Aslında hiç bir fonksiyonu olmayan değişik ırklardan seçilecek üç odalı-parlamento "sistem" ile hükümetin amacı beyazlardan olmayan (Hintli ve Siyahlar) kendileri ile halka karşı müşterek çalışabilecek bir orta tabaka yaratmaktır. Homelants ve Townships'de de hiç bir fonksiyonu olmayan siyahlardan temsilcilerin seçilmek istenmesinin sebebi de kendilerine yataklık eden bir tabaka yaratılmak olmuştur. Bu uğraş para cezası tehdidi olmasına rağmen, UDF'nin de içinde bulunduğu Güney Afrika tarihindeki en büyük direniş muhalefeti birliği ile karşılanmıştır.

Muhalefet birliğinin seçimleri boykot çağrısını siyahların ve Hintlilerin 4/5'inden fazlasının katılması sonuçlanmıştır. Anayasa'ya karşı kitlesel örgütlenme muhalefetin birleşmesine yol açan en önemli bir adım atılmasına ve direnişin önemli menzile katemesine yol açmıştır. Bugün UDF, Kilise, kadın ve gençlik örgütlerinden ve çeşitli kültür ve spor derneklerinden tutunda, çeşitli sendikalarından oluşan 600 civarında örgütü bağrında topluyor. Aktif olan kitle sayısı 2 milyon civarında tahmin ediliyor. Budan dolaydır ki, 1960'dan (ANC ve PAC'in yasaklanmasından) bu yana ilk olarak ırkçı rejim örgütü bir muhalefeti kabullenmek zorunda kalmıştır. Hükümetin tek cevabı **azgın saldırılardır**. Gelişen muhalefet hareketine karşı ırkçı rejimin tek cevabı sayısı günden güne artan kanlı saldırılardır. ırkçı rejimin olağanüstü durum ilan etmesi siyah çoğunluğa yukarıdan savaş açması ve terör örgütlerini siyahları katletmeye davet etmesi anlamına gelmektedir. Son haftalarda, ölü, yaralı, yakalanan, işkence edilen ve kayıp olanların sayısını tesbit etmek mümkün değildir.

RSA içerisinde bu konuda kamuoyuna açıklama yapmak yasaktır. Güvenlik Kuvvetlerinin her üyesi (ve bunlar üniformalı olan herkes, yani tren görevlileri de dahil) sokaktan bir insanı yakalayabilir ve 14 gün gözaltına alabilir, evleri ve taştıkları arayabilir...

Her açık toplantı -buna iki kişiden fazla olan bütün buluşmalar da dahildir- güvenli kanunlarına göre yasak. Güvenlik Kanunları Türkiye'deki sıkıyönetimle kıyaslanabilir, hatta bu kanunların çok daha sıkı olduğu söylenebilir. Örneğin bir insanın her türlü güvenliktan mahrum 90 gün tutuklu kalması bu kanunlara göre olanaklı. Sadece 1984 yılında, yani kısa süre önceki sıkıyönetim ilanlarından önce, 115 ölüm cezası infaz edildi.

IRKÇILARIN TERÖR BİRLİKLERİ

ırkçılar, muhalefeti korkutma ve bastırma, sürekli bir gerginlik havası yaratma amaçları ile çok sayıda silahlı terör birlikleri oluşturdu. Bunların görevi Latin Amerika'daki Ölüm Mangarının veya Türkiye'de MHP-faşistlerin ve kontr-gerrillanın görevi ile kıyaslanabilir. Bunlar çoğunlukla önceden hazırlanmış listelere göre muhalefet içerisinde tanınmış insanlara karşı eylemlerini sürdürüyorlar. Muhalefeti korkutma amacıyla kaçırılmalar, kötü muameleler ev yakmaları ve işkenceler gündeme. Sıkıyönetim ilanından daha önce maden işçileri sendikasının (NUM) üyeleri bir açıklama yapıyor. Bu açıklama bir bölgede (Güney Afrika'da 336 bölge vardır) 200 defa sendikacılarla ve aileleriyle saldırı-

miş. Onlarca UDF'li tanınmış kişinin öldürülmesinin sorumluluğunun bu ölüm mangalarına ait olduğu biliniyor.

MUHALEFETTİN İLLEGALLEŞTİRİLMESİ

Demokratik mücadelenin her türlü şekli gevrek, açık toplantılar, yürüyüşler yasaklanırken rejimi 20 yıldır açık ve legal muhalefet sürdürmeye çalışan UDF'nin kriminalize olması için çalışılmaktadır. Şu sırada hemen hemen UDF'nin bütün yöneticileri tutuklanmıştır. Bu senenin 29 Mart'ında Pietermaritzburg'da UDF'nin 6 yöneticisi hakkında mahkeme açılmıştır. Sebep, devlete yüksek derecede ihanet(!). Bu altı kişiyi ya ölüm cezası ya da müebbet hapisine mahkum eden mahkemelerdir. "Yüksek derecede ihanet" davasının amacı, UDF'yi parçalamaktır. Bu da artık hükümetin küçük ve daha güçsüz örgütleri karşısında görmesi demektir. Şu sırada Güney Afrika Direniş Hareketleri ve Dünya Dayanışma Hareketleri tarafından 1984'de de ANC önderlerinden olan Nelson Mandela'ya karşı açılan yüksek derecede ihanet davasına benzetilmektedir. Şu sıralarda hükümet Nelson Mandela'ya arkadaşlarına, silahlı mücadeleyi bıraktıkları takdirde, kendilerinin serbest kalabileceğini açıkladı. Fakat Nelson Mandela şartı reddetti.

DİRENİŞ DURUMU

Bundan önce varolan protesto (1976 Öğrenci hareketleri) oranda direnişin şu an ki pozisyonundaki yeni olay, siyah toplumun bütün tabakalarını kapsaması ve bundan da öte UDF'nin bu ülkedeki Hindistanlı azınlık ve beyaz demokratlar tarafından da desteklenmesi.

Yukarıda baskı ve zulüm uygulamalarının artırılması politik bir radikalleşmeyi beraberinde getirdi.

Siyah muhalefetin tüm akımları sıkıyönetim ilanlarına reaksiyon olarak, ırkçı beyaz rejime karşı mücadele yükselteceklerini ve hiç bir reform önerisini kabullenmeyeceklerini açıkladılar.

Şehirlerdeki direnişlerde öğrenci örgütleri merkezi bir rol oynuyor ve bunlar çeşitli sosyal güçlerin ırkçı

rejime karşı eylemlerine katılıyorlar. Eylem derecesi 1976 Soweto'dan yüksek, 1984'de 1.000 üzerinde öğrenci ve öğretmen tutuklanmıştı, bunlardan 200 tanesi hala tutuklu.

En büyük ve etkili alaı itibarıyla en geniş anti-ırkçı birliği olan UDF bu yıl ki Nisan Konferansını "Protestodan meydan okumaya, mobilizasyondan örgütlenmeye" sloganı altında yaptı. Kaba kuvvet dayanışmasını anlayışından dolayı UDF'nin amacı, ırkçı sistemi politik olarak işleme hale getirmek. UDF'nin vazgeçilmecek talepleri olarak ileri sürdüğü şunlar: Her türlü ırkçı ve de "Güvenlik" yasalarının kaldırılması; "Homeland"ın kaldırılması, Toprak kanunlarının kaldırılması ve zorunlu işkan uygulamalarının durdurulması; 3-Odalı parlamentonun ve bütün kukla kuruluşların kaldırılması; ordu ve polisin dağıtılması; tüm politik tutuklulara özgürlük; her türlü sendikal hak; eşit ve demokratik eğitim sistemi. UDF'nin aylem biçimleri bütün ülkede tüm sosyal tabakaların siyahların direnişine katılımını olanaklı kılıyor.

ANC hızlı bir zaferin kazanılamayacağından hareket ediyor. Uzun ve kanlı bir dönem yaşanacağına söylüyor. Kendisi ilk defa silahlı mücadeleyi yükseltmesini için çağrı yaptı. "Kitlesel eylemde birlik-bütün cephelede düşmana karşı sloganı ANC'nin kendiliğinden kitlesel mücadeleyi politik kesimlere bir mücadele perspektifi sunma amacını yeterince anlatmaktadır. ANC politik olarak UDF'ye bağlı, çünkü kendisi demokrat güçlerin birliğinin güçlenmesini onaylıyor.

ANC; baskı ve tutuklanmalardan payını alıyor olmasına rağmen, hala senelerden beri yaratılmış olan illegal örgütlenmelere ve hatta "Umlekhontowe sizwe" diye adlandırılan askeri bir kanada da sahip olan bir örgüt. ANC polise, orduya ve emperyalizmin firma ve kurumlarına karşı askeri eylemleri fazlasıyla açılmaya başlamıştır. Ama silahlı mücadeleyi-mücadelenin bir bölümü olarak, grevlerle, boykot ve yürüyüşlerle aynı derecede önem taşıyan bir mücadele dalı olarak propaganda etmekte.

DEVRİMCİ ARKADAŞIMIZ HAYDAR ÖZTÜR İŞKENCEDE ÖLDÜRÜLDÜ

Faşizm iktidara geldikten bu yana yüzlerce devrimci, demokrat ve anti-faşist işkence hanelerinde hunharca katletti ve katletmeye devam etmektedir.

Faşizm güçleri ve resmi makamlar, Türkiye'de işkence yapıldığı gerçeğini yalanlamaya, dünya kamuoyu önünde gizlemeye, işbaşına geldiklerinden beri özel itina göstermektedirler; Türkiye'de işkencelerin olmadığı(!), kendilerinin de işkenceci olmadığını(!) demojosini vurgulayarak dünya kamuoyu etkilemeye çalışmaktadırlar. Kendilerine göre olsa olsa iç ve dış kamuoyuna ülkenin itibarını sarsmak amacıyla teröristlerin (!) Türkiye'de işkence yapıldığına dair yalan (!) ve düzmeceleri vardır.

Resmi makamların Türkiye'de işkence yapıldığı, en temel insan hak ve özgürlüklerinin asker çizmeleri altında çiğnendiği gerçeklerini yalanlamaya yönelik kampanyalarını seçimlerden sonra üzerine basarak sürdürdükleri son günlerde Haydar Öztürk'ü ve daha başka devrimci ve anti-faşistlerin işkenceye öldürülmesi bir kere daha faşizmin içgenc yüzünü göstermektedir.

Aldığımız bilgileri göre devrimci arkadaşımız Haydar Öztürk 29 Mayıs 1985 günü saat 05.30 sıralarında Ankara Emniyet Sarayı'nda işkenceye öldürülmüştür. Polislin olay hakkında verdiği bilgi her zamankinden daha farklı değildir, olamazdı da zaten: "Haydar Öztürk saat 05.30 sıralarında gözaltında bulunduğu o-

dadan tuvalete gitmek istedi. Tuvalete götürüldü... Tuvaletten çıktıktan sonra kapıya koşmaya başladı, kilitli olan kapının sürgüsünü açtı, merdivenden koşarak indi ve merdivenlerin kenarında bulunan camdan kendisini aşağı bıraktı..."

Haydar Öztürk 1956 Tunceli doğumlu idi. Kendisi Ankara Mis otelinde çalışmakta idi ve burada polislerce gece yarısı alınmıştı. Haydar arkadaşımız düştüğü (?!) yerde vücudu kırıklar içinde Ankara numine hatahanesine kaldırıldı. İntihar ettiği (!) hastahaneyeye kaldırıldığı ailesinin dur durak bilmeyen başvurularına rağmen ailesinden gizlendi.

Ve Haydar Öztürk 29 Mayıs 1985 günü öldü. Haydar Öztürk'ün ağabeyi Tosun Öztürk "kardeşim hayatı bağlı bir insandı. Kendisini pencereden atmasını bir sebebi yoktu. Kardeşime emniyette işkence yapıldığı kanaatindeyim. Tahkikatını istiyorum" demektir.

Buna karşılık gerekli soruşturmaları yapan ve otopsi raporunu inceleyen savcı, polis ifadesini doğrulamıştır(!).

Aldığımız bir başka bilgiye göre 15 yaşındaki Halil Çelik de 6 Mart 1985 günü Mut emniyet karakolunda işkenceye öldürülmüştür.

Haydar arkadaş ve işkenceye katledilen tüm yoldaşlarımızın HESABINI HALKLARIMIZ İŞKENCECİLERDEN MUTLAKA SORCAKTIR!